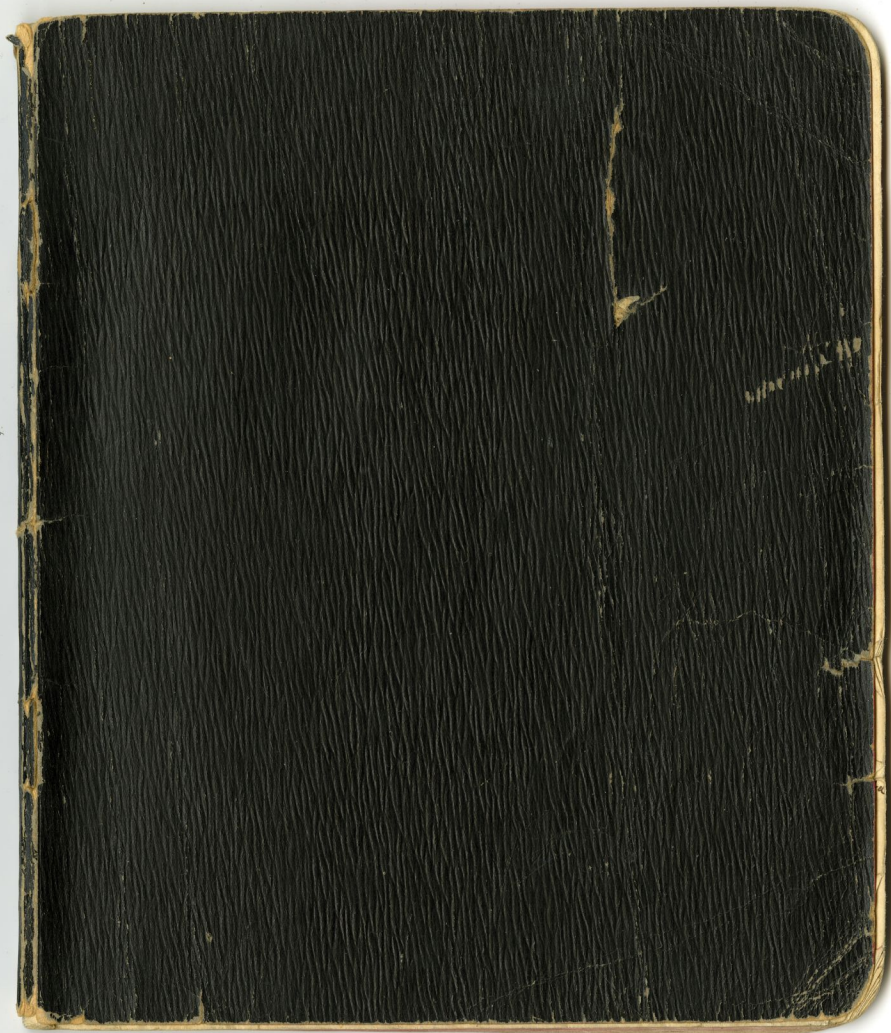

Nr 15020

1

Motorsycklen.

Dä hände hvaromdan
att jag for in te stä'n
och in på en järnbod, gick min lugna bär,
Ja 'skulle köpa nå't
men ja, kom inte på't
och handlarn sa:
Ja 'skä' väl gissa
Hon gissade ~~jag~~ upps allt som fans i bon
från spik ä' fätting ä' ner te hästehon.
Men ringeliduttan
ä' ta mej sjuttan
han gissa rätt så ja 'ble' uttan
2.

Men så till sist han sa:
Nåt ska du väl ha
du kan väl inte komma tomhant från väst
Och pengar har du fint
på trängts regement
så köp dej då en motorsykel
Må ridovagn då ä' fint och ska du si

4
Hö va till mej som så
satt du skaklar på
och satt sen mårå för maskinen
du sitter på i sin stolovagn så gla
ä ja sitter på i sin breven
och singelkatten
ä ta mej sjuttan
men mårå kan ä ä va uttan

Regerstans i Sanda den 11/10/1899

Harald Winberg

2 Titanics undergång.

Uppå Atlantens' väg
Stolt utar fram
Shepp, som ä like så
höjer sin stam
Högt emot himlen blå
Rökmolnen tjocka gå
Skälet är västerens land.
Dock när ä strand.
Festlighet var ombord.
2.

5
Allt var så gladt.
Snart ljödo hemiska ord
I stilla natt
Rop ifrån tusental
Människor fylls av kval
Båten, mot isberg står.
Fattnet ingär
3.

Med uti djupet bär.
Det nu med fart
Dödklockan ljuder där
Tydligt och klart
Kallar nu många gå
Dit, ingen döel kan nå
Där farar icke bränns.
I märtar ä känns
4.

Uppå Titanic däck
Massorna stå
Blick nys så glad och bäck
Förunde stå
Hjälps 'hjälp' och rädda oss.

Skola vi nu förgås
Ljöd det från många mun
I nattlig stund.

5.

Var är min make kär
Var är min vän?
Spörjdes bland mängden där
Här vilket skär
Kom make jag med dig
Följer på dödens stig
Vi icke skiljas bör
Tillsammans dör.

6

Här slitas många land
Tages farväl
Och an med cigarer i hand.
Visar sig stel
Åskedets sorgebrus
Förs genom vattnets rus
O vilken dycker syn
Vid vattnets bryn

7

Titanic sjunker ner
Sorgliga ökt
Då uppi däckat göd
Toner av makt
Skilla de kvallda bröst
Tänker dem mod och fröst
Snart lyssner trymdess ljud
"Kämare Gud?"

Björstads i Lunda den 17-11-1912

Harald Linberg.

3_xAnna-Mari och Pelle.

1.

Anna-Mari och Pelle, hängte på samma ställe.
Pelle var här i Anna-Mari och
Anna-Mari i Pelle. Pelle till pungen
och pricka, visste modernt sig skicka,
Anna-Mari hon tyktes förbli en
gammaldags funtad flicka.

2.

Pelle här gick och hätt. Tårar på tårar vätte
Kinden på fröken Anna-Mari, som
nånsin ej måtte mätte. Önskar du mig

Behålla, önskar du icke välla.
Härlebens död, så får du stå i och
bättra dig till fjolla.

När gick det i att slippa. Rätt nu så
sågs hon klippa, bort till Carlaren
Anna-Mari den sippa, och häret klippa.
Hort blev sen också hjolen.
Latte hon sig på stolen, väckte den
knäpt te knana och si, då betknade Pelle solen.

Anna-Mari gick vana. Farsade flott på
Lana. Pelle kan log mot Anna-Mari
och fann sig i samma kana.
Legern var ärligst funnen. Anna-Mari
var funnen långt när hon togur hans
hvi och stack cigarett i munnen

Swart är dock lyckan gripa. Pelle kom ma-
i knipa. Dagen därpå satt Anna-Mari i
höket och såg sin pipa. Pelle kan såg på
roken, tänkte på troll och oppen

slut och förbi var hans swärmeri och
rust blevo snart besöken

Anna-Mari och Pelle, bo nu på var
sitt ställe. Mullaänk och sorg har
Anna-Mari och Pelle är ej den sälle.
Älskade par jag beder, lär eder vart
det leder, det fineri att kvinnan skall
bli som mannen i rätt och seder.

Bjers tars i Sunda Jun 18. 18

Harald Ténberg

Emigrantvisa

Min sköna brud, mitt fosterland, farväl jag sänder
Jag reser till en fjärran strand utöver ohänd stig.
Den sol, som strålar nu så klar, när kon ^{här}
Jag utav dig blott eger kvar min saknad och mitt ^{lag}

Säg i alt min ed jag bröt och att jag brotts är,
Hos dig min första fröjd jag njöt, du är och blir mig kär
Värthan min väg i världen går, vart odet trastar mig
Mitt hjärta lihväl troget står båd först och sist för dig.

Visst gav du mig en ringa lott och därmed nöjd jag var
 Och om jag mänska vara fått, jag städs stannat kvar
 Jag föddes fri, en nordens son kan aldrig vara träl
 Och därför bort, bort härifrån, mitt fosterland Färväl.

4.

Färväl i skogar med ett sur, i alla blommor små.
 Du sommarnattens dunkla ljus och stjärnor himmelsblå
 Färväl du lilla lugna dal, där jag som barn så smt
 Vid bäckens sort vid björk och al, och mjuckens taner drömt

5.

Färväl min mor, för sista gång kanske jag samvårdig
 Du skall väl finna tiden lång och längta efter mig
 Och ser gång vid en instig hård din tanke till mig går.
 Ut fjärran i den vita världen, du faller saknans tår.

6.

Och om vi åter råkas här, vem av oss känner det
 Vad framtid i skjöllet bär, blott livets herre vet
 Kanske närmast jag söker dig i trydlands tangfångfull
 En främling viskar tyst till mig: »han vilar uti mull».

7.

O, gråt ej mer, ditt ögar tår jag tvisar ställa bort
 Den blir den bästa skatt jag får på resan inom kort

Till en ett sista skönt farväl, säck moder mig en hand
 Farväl till kärften av min själ, farväl mitt fosterland.

8.

Färväl, till dess en vän här ses hotfull tvinga mig stå
 Tillbaka kommer jag igen att för dig i trösta få.
 Och för mitt liv du skänker mig en grav uppå den ^{3. strand}
 Lär väl min mor, Gud skyddar dig och dig mitt fosterland
 Chronvall.

Björstaus i Sönder Den 26 Jan. 1930

Knut Fredrik Teinberg

5 Flyg, sångens vita milöla duva, Flyg.

1

Flyg, sångens vita milöla duva, Flyg.
 Och till min flickas varma hjärta smyg.
 En värlig hälsning ifrån djupan dal;
 Flyg fri som lärkan i den blåa dal.

2.

En främling satt jag här och hörde myss.
 När lilla fjärrin gaar en oföddhet kyss.
 Att rosen rim, hans hjärta bagna val;
 Så tyst, så tyst det är i djupan dal.

3.

Då tänkte jag, ack om hon vore här
 Den vända flickan, som jag håller kär,
 Jag skulle då som fjärran gjorde nyss
 På hennes läppar trycka kyss på kyss.

4.

Two duvor hörde jag uti sitt bo.
 Om kärlek viska och om hopp och tro.
 I deras hjärtan fanns ej rum för kval
 Så gladdt, så sällt det är i djupan dal.

5.

Äu hörde jag en fågel sjöng så ömt.
 Den samma sång jag i min barndom drömt
 Det var helt nist en liten näkleggal,
 Som byggt sitt sängarslott i djupan dal.

6

Jag tänkte då: ack om jag kunde få
 En enda ton uppå min harpa slå,
 Jag skulle då, i mina drömmar säll
 Om hopp och minne sjunga varje kväll.

7

Sist hörde jag små silverklockors ljud
 Som ringde samman upp en lön till Gud.

Då stamde in många tusens väsens tal
 Så andaktsfullt det är i djupan dal.

8

Då tänkte jag: om här min trogna mö
 I denna dal vi leva flich och dö.
 Jag aldrig mer av lyckans gunst begär
 Men ett ljöd i din önskan fåfång är.

Björkboas i Banda den 2 feb. 1930

Harald Winkberg

6

Mitt hjärtas ideal.

När det om frieri blir tal,
 då tänker jag så här:
 jag gör ej detta vära val.
 Förin jag blir riktigt kär.
 Och skulle jag bli kär nä'n gång
 så tör mitt ideal:
 min man bör vara lagom lång
 samt lagom småt.

Hans ögon böra vara blå,
 med klar och vänlig blick.

och han bör se med båda två
 och ej ha sömnigt skick.
 Ifull ej när an han bli rak,
 den kerslig vara får, ^{han äga smak.}
 i munnen bör ~~vara lagom~~ mak.
 samt upprä hucus här.

Han bör ej kläda sig som sprätt,
 och ej se slushig ut;
 när snön och regnet faller tillt,
 då bör han ha syrtut.
 Han snät och dum ej vara får
 och inte allt för här.
 Om sådant som han ej förstår
 han ej skall ha besvär.

När han går ut på promenad
 då får han ej ha häpp.
 får inte vara allt för glad
 och inte känga läpp.
 Och värdshus bör han gå förbi
 somt krogen fly som prest;

att spela kort han läker bli,
 det tror jag nog blir bäst.

Han på cigarrn ett bloss får ta,
 blott han ej suggar snes
 men tobak får han inte ha
 och inte brännvinskrus.
 Han under stoffeln ej bör stå
 men när jag ordet har,
 då skall han tåga, föra på
 och ge ett härligt svar.

Han maken icke blandra bör
 som jag har lagat fet,
 skall icke gapa efter smör
 när jag serverar sill.
 För han ej lax i vardagslag
 så går det väl ändå,
 men hurmanskost får varje dag
 jag lovar han skall få.

Och om han släpper ut på vift

en afton efter fem
han minnas för att han är gift
och för i tid gå hem.
Vid nio tiden porten stängs,
är han ej hemma då
och jag, hans fru, har gått till sängs.
då får han utstå.

Om det nu finns en sådan man,
som är så god och bra,
det tror jag ej; men finner han
så honom skall jag ha.
Men färr så gör jag ej mitt val
och färr blir jag ej här.
Och finns han ej mitt ideal:
så blir det som det är.

Björstam & Pando den 24 feb 1930
Harald Winkberg

Som Lovet, der på Bogen grönner,
Fra Aboderstammen har sin Sæft,
Saa drager hver af Stævkensanner
off en usynlig Rød sin Sæft.

den 5 Jan 1930 H. Winkberg

7. Rolf och Anna.

"En visa från Väme"

1. Det lyster mig att en visa sjunga,
Tänkla strofer, om tvänne unga,
Förälskade, som en aftonstund,
Sig slagit ned i en lövrik lund.
2. Har hette Rolf och hon hette Anna
En vacker yngling med hög välvd panna
Och bruna lockar och stark och häck
Han var, och hon överjordiskt fack.
3. Snart kunde Rolf inte längre styra
De varma känslor, sin kärleksgyra.
Han över talte sin vän, G. rec.
Rolf nu förförde sin älskade.
4. Snart gick ett rykte uti den orten -
Och ryktet löpa ju snabbt som hjorten -
Att i process stackars Anna var
Och att var Rolf därtill i dubben bar.
5. Rolfs fader sade: - Etor skam och resa
Du har mig vållat, du måste resa
Fram hembygden: till Alaska far!
Och här du pengar för resan har.

6. Med färd i blick och sorg i lägen
 Begär han sig ut på vida vägen,
 Helt bregda, lyckligt han kom i land
 Uppå Amerikas rika strand.
7. När ätte är hade flytt, han vände
 Till Sverige åter, han glad sig kände
 Ut i sitt hjärta, by lyckan kule.
 Mot honom varit, han funnit ejule.
8. Rolf skyndsamt gick uti julevägen,
 Rem fäsen brunno i låga fjällen.
 Nu mötte han en gosse, som
 Springande emot honom kom.
9. Han ställde sig framför Rolf på vägen,
 Och denna stannade halft förtägen.
 Hans ögon brunno med milder glans
 Och stadigt blickade in i hans.
10. - Kom genast, följ med mig hem till mamma
 Rolf följde honom, en ungdomsflamma
 Han såg - han tyckte mer skön än förr -
 När in han trätt genom stugans dörr.
11. - "Julafest!" hälsade Rolf och tyckte
 Emf Annas hand. Och genast tyckte.

- Sig igenkänna sin forna vän
 - "Julafest!" hälsade hon igen.
12. - "Känner du Rolf Lundin, min Anna?"
 - Ja. Hon kunde sig ej bemäna.
 Han kysste henne. - Jag inte nyss
 På dina läppar har tyckten kysst.
13. - Hur, sade han, skall jag kunna neka
 Mitt faderskap? Och hur kunna läka
 Det än så smärtsamma sår?
 Jag gav dig, Anna i livets vär?
14. Och Anna suckade: - Skänkt mig åter
 Din kärlek, Rolf, och jag dig förbåter
 Allt vad som förderm du brutit har
 Mot mig, min älskeling, i unga dar.
15. - Jag älskat dig från min barndoms dagar
 So hela hjärtat jag betlagar,
 Eftt inte förr jag fått följa dig
 Min älskade, uppå livets stig.
16. Och stor och duktig är nu vår Osten
 Det tyck mig som om vore rösten
 Min egen röst och där nu han står
 Ett själporträtt från min barndoms vär.

17.

Rolf då'n därpå gick hem till sin fader
Och denne blev outsägligt gläder.

När som han sonen fick återse,
Och sad' när händer de skakade:

18.

- Ja, nu min son är jag gammal vorden
Och orkar längre ej bruka jorden,
Och lämnar därför uti din vård
Allt vad jag äger, båd grund och gård.

19.

- Tack, tusen tack, för din stora gåva!
Ännu ett ord må pappa lösa:

Hvar ej emot att jag Anna tar.

Till äkta! - Rolf, du mitt bifall har.

20

Som överens de om saken vore
De efter lysning till prästen fara
Om några dar. Efter god meddö.
I enkelhet deras bröllops stod.

21

I Lundgården nu är till samman
Rolf och Anna i lust och gamman
I frid och samja och ha det bra
Och äro goda och lyckliga.

Björstavs i Sanda den 9 Jan 1920

Harald Winberg

8.

När du skall ut och fria.

1.

När du skall ut och fria, så tagda ingen gammal
För bitta pina och de, ho gräler hela natta
Och fraser som e fatta, nej, akta dig för den
Nej, akta dig för den, ta inte den till vän

2.

A fria du till ena fröken ho passar ej för en bonman
För kosta ha klädningar, många äro i use ä länga.
Nej, akta dig för den etc.

3.

A fria du te ena änka ho skriker och skriklar
Om sin förriga man, ä då blis nu dej te skam,
Ho sitter i spisa ä griner ä gör sura miner.
Nej, akta dig för den etc.

4.

Men fria du te en jungfru ena nätter ena täcker
Ena smilande ros, den du får ligga hos,
A faller ho i ditt bycke, så ge'na ett kärleksmycke
A, ta då den, så ta då den, så ta då den till din vän.

Björstavs i Sanda den 9 Jan 1920

Harald Winberg

Den falska flickan som hade två Gästmänner.

Melodi: Hetta fjölén. I dessa dagar o.s.v.

Tro ej på kvinnorna, tro tum ej på en enda.
De mannen till bedra och hjärtkvald som sända.
Ty först sitt offer smaka de, med männens hjärta tuka de
tills de dem hava riktigt fast i sina falska garn.

2.
Beslagen är och jag. Jag älskade en kvinna
som skön som juni-dag, men brottest skull finna.
Till henne jag en offer gick, men vad jag där upplevde
har tagit bort min livsnadslust, mitt ungdomsfriska mod.

3.
Ty vad får jag väl se? Jag inbillar henne träder
i hennes hammar och mig i tanken gläder,
att henne sluta i min famn, att nämna hennes lifva namn
att bliska mig som förr jag gjort, i hennes ögon tala.

4.
I knät uppa en man jag ser skön Edla ritte
och kärleksfullt kan nu i hennes ögon titta.
Med ystotstligt båda upp de se, skön Edla ropar: ve, o, ve!
men raseri de gåttar mig, jag griper honom fast.

Vad är du för en knöl, som här min fliska famnar,
och utan mycket sol kan ner vid dörren hamnar,
men raskt på benen är igen, där in dolk och svänger den
och rusar vitt emot mig fram, men jag dock undan ve.
6.

7.
Nu har väl skuren jag, att handla raskt det gäller,
jag men ett knytnävslag till golvet honom faller.
Han svimmade av för en sekund, men reser upp sig om en stund
och fäster ögonen på mig med hat uti sin blick.

8.
Förlåt min våldsamhet, men det är denna kvinna
som haver skuld till det, att jag skulle finna
en sådan brottest hos dig, som ändock rakt: du älskat mig,
men aldrig skall jag mera tro på kvinnans kärleksord.

9.
Han stod av häpnad stum, utan förmining slagen.
men gav dock rum för harm, som livat anlets dragen.
Han säger vrede: det så, då skall en också bida till jag,
och hoppas, att hon aldrig mer skall måga Gästman gå.

10.
Hans hopp kom ej på skam. Skön Edla ännu tankar
som gammal ungdom fram, och yrar i giftas tankar.

Och med dem färdon också jag; det kan vi alla lita på;
ty senast som jag kom till, kom förjät bliva grä.

16

Vi båda säkra på för kaimmars galiska ränker
Nu säkert ni första vad ni om detta tänker
Och så det lita jag ni var, som galiskt ut hjärtat har
Och av skönlösta varning tog och ingen man bedrag.

av S. H. J.

10

Kokellan.

Bjers turs i Sanda den 19 Feb. 1730

Harald Winkler.

Jag tänkte stolt vid fonten är, för mig vackert manligt hjerta
Jag har god tid att sälja, jag fick så många kärliga bliska
På många kurtisör jag fick, jag kunde dem ej sälja.
Men alla yssor trodde jag berodde av mitt välbehag.

2.

Uti juttan är så glad jag var, och ständom i mitt hjerta bar
Ett litet hemligt tycke, en för ung och glad dansör.
An för trogen kurtisör som smickade så mycket.
Men varje tycke blev helt kort, och av ett anast bläste bort.

3

Uti fjugo är jag märkte nu, att en och annan re'n var fru
Och mina barndoms vänner. Jag undrade, jag tänkte på.

Jag skall nog gifva mig också; här är så god om männe
Och blott en greve ungdom skön, ger jag min hand som trohetlon

4.

Jag fylle fjugo fyra snart, kurtis och smicker blev så snart
Jag började att vanta, att alla ridor se mig om,
Om ingen gammal ung kurtis som, som hade gjord och ränta
På grevar tänkte jag ej mer, men hoppades på en rikter.

5.

Uti trettis är jag ensam stod, nu sjuket var mitt övermål;
På man var mig ej ännu anka, jag hade gärna blivit ~~den~~
Att någon gammal yubbe nu i hopp att snart bli enka
Men var jag lade brokar på väfick jag ingen fisk der på.

6

Jag i fyrtio somrar räknat har, mitt ödeliksom avgjordt var
Ty man var mig ej ännu, jag säger nu att giftermål.
Och kurtis jag platt icke tal, och med förakt jag nämna
Och för jag något anbud än så tar jag mina ord igen

Bjers turs i Sanda den 16 Feb. 1730

Harald Winkler

Fantasiens er Broen fra den legemlige.
Verden til den aandelige.

Kuckherleben.

26
11. Vingåkersrosen.

1.
Gossar och flickor komma med fröjd, midsommaren att fira.
Majstäng skall sesas här på en höjd, kranser vi skola vara;
Blommor på ängen plöcka vi må, röda och vita, gula och blå
Röda och vita, gula och blå, på ängen ska' vi plöcka, trall.

2.
När den blir färdig, högre st och grann, då alla må sjunga:
Vackrare majstäng finnas ej kan, dansa ska' de unga,
Kommon nu alla, stora och små, ~~ropet ut med ringen~~
Rasket ut med ringen, ~~hopp lät det gå~~ ^{hopp lät det gå} så må de sjunga. ^{trall}

3.
Lön Anna vardassers dotter i byn. Se'n rikedagman länge
han varit.
Men Anna var quibbens enda försyn, se'n rist han
från Stockholm varit
Anna var stolt, som lärkan så fi, gifte jag mig, gör jag sjö
mitt parti.
Gifter jag mig, gör jag sjö mitt parti lyshen skall bli
4. mig trogen, trall.

När hon är fuller jag uti vår, ej vill jag gå och vänta.
Far min blir kanske trampen och svär, men älskar han gör
sin jänka.

27
8
En gosse jag har och den skall bli min ty profast han är,
när ett sinn.
Ty profast han är reel i sitt sin, och fiske är han som säven, trall
5.

Anna var bygdens fagraste ros kändig i spol och spinnad,
Läppen var färgad förbar så röl, blicken föräddle tiend;
Smal om sitt liv hon var som ett rön, vingåkersrosen kallas
hon därför.

Vingåkersrosen kallas hon därför, det vill en säga lik; trall.
6.

7
Fetker var bygdens rasaste dräng, flitig med plog och spad
Men blev det frigan om att ta' sig en sväng glad var
han med de gladi;
Ach' om han kunde frä ända, kunde jag slippa otälig gå
Kunde jag slippa otälig gå, Anna så ofta trall.
7

Anna och Fetker passade bra hustru och man att bliva
Men ingen av dem vågade stå att sin förklarung giva;
Så händte det sig vid midsommardid, Anna och Karin
8
talades vid,
Sedan åt Karin blomkronan, jag
Anna och Karin talades vid, sträpinnvid prästens gäst, trall

28
8
I ser du att Jerker katter mig kär? Anna väninnan svarade
Fråga för rosull prestkragen der, vilket kom även gjorda
Blad efter blad hon plöjde av, sedan ut Karin blomkranan
Sedan ut Karin blomkranan gav så går det till att spä sejt hall,
9

Jerker som stött och byssat vid grind. Sprang hastigt fram
på ängen,
Nej, lilla Anna, nu är du min, skrek den forfästa svennen.
Anna, som plundrat prestkragen myss, plundrades, en på
kyss efter kyss,
Plundrades nu på kyss efter kyss, sen blev hon Jerkers maka, trall
Björkstam i Sanda Demts April 1930

12. Den 17 April
2. smälta
Mitt Folk! Hvor er Din Fortids Nagt!
Da Nordens Lande Løve Du gav!
Og spejled brønde Kroners Pragt,
I Østersø og Vesterhav?
Er Danmarks Løve treuet og spag.
Indstamret paa sit øde Lejde
Og tør ej for sit sidste Øje,
Den vove nu det sidste Plag?

(Emil Carstensen)

Sanda som ovan
H. W. Winkberg

29
19. Drömmare

Vida säson vägar på villam sjö
gingo mina drömmar unga
att söka den vana lycksalighetsö,
Kvarom skalderna sjungit och sjunga.
Jag fann dock ~~aldrig~~, att vart våra drömmar gå;
aldrig, aldrig sitt mål de nå.

Nu är jag trött att drömma mer,
led vid att längta och tränga.
Nu vill i stället jag sätta mig ner
och andra stadhars drömmare kända:
I dagar, kvart än edra drömmar gå;
aldrig, aldrig sitt mål de nå!

Pjertars, Sanda döngförelöpare
H. W. Winkberg

14. Den 1 Januari 1930
(Dansk skald, Fred Rasmussen - och öller)

Vogt vel paa Tid og Dyr som Vægkeren siger,
Vogt jer for Lejlighed dog mest af Alt;
Thi manges Herlig Dyr, og mange Piger
I over Ulejlighed ved denne Ydelt.

Sanda som ovan.
H. W. Winkberg

Pärssons släktregister

Grosshandlar Pärsson kan förälska sig i fjor
 Uti skön Anna, som var skild vid Pärssons bror,
 Och hela Januari lyckliga di var,
 Och mielt i Mars har han den glädjen bliva far.
 Ack, tjupa kärleksfröjel, Ack tjupa kärleksfröjel.
 Han blev så glad, så lycklig och förmöjd
 Att med den unga, söta jordemor förbunden
 Han stöp och reste sin till Färusund.
 Di var aldrig från hvarannan
 Och di' badade tillsammans,
 Pärsson hade ju sin goda grund.
 Men en dag hon tog motion på bron,
 Bort försvann hon med en brukspatron.
 Pärsson svimma, blev uppvacker,
 Kärleken var så utsläcker.
 Drack en whiskyboldy med citron.

2.

Nu reste Pärsson hem, men där fann han y fröst,
 Hans fru sig nitar vid en gläder sjömans bröst.
 Men Johar Petter, Pärssons något äldre bror,

Just blivit ringförlovad med hans huskus mor.
 Ack, kärlek utan tal, Ack, kärlek utan tal.
 Han inom kort ängö gjort sitt val.
 Det dröjde inte längre förrän han kunnat se
 Blev med en syster till sin förra fru,
 Hon var skild för andra gången.
 Från en slaktare en längrön.
 En kusin allt till sin halvbrors fru
 Det tar tid att skiljas sig, ni vet
 Fullt ett år d'är ingen hemlighet,
 Långt förs i året var klarare allt.
 Had' hon Pärsson presenterat
 Trillingar för Pärsson ä' så het.

3

Med Annas sjöman blev det snart ett annat ljud,
 Nu med sin första man skall hon igen stå brud,
 Och Pärssons andre sväger för sin tredje släng
 Har nu igen beställt en präst och dubbeläng
 O, tjupa kärlekshval, O, tjupa kärlekshval.
 Nu Pärsson tror han fått sitt ideal.
 Ja, nu på allvar Pärsson gifter sig igen,
 Med svärmor sin, som brodern haft till vän.

Brodern unnar sig ej raster,
 Far i kast en yngre faster,
 Och förhållandet blir mer pikant.
 Nu har Pärsson andre broder ju.
 Blevit svärfar till hans förra fru.
 Blir han inte yr i skallen
 Uffar alla dessa fallen
 För, så blir han det helt säkert nu.

4

Nu är det hela ordnadt uppå Stockholmsvis.
 Familjen lever som uti ett paradis
 Och enas bra och leva alla skiffersvis.
 Och sjunga växelvis den lille Eros pris.
 Och, tank hoad Fårlofsfröjd, och tank hoad kärlekstige
 Som göven del familjehvist så nöjdel
 Ja, den seglatsen blir ej lätt på livets ålv
 En fört ä' Pärsson farbror till sig sjätte
 Som kusinsin bror han rätter,
 Och kusinen - Donnervetter.
 Svärfar och nevö på samma gång.
 Han är morbror till sin faster mor,
 Och så farfar till sin yngre bror.

Men när det blir klart för Pärsson,
 Att han är sin egen svärson,
 Då till Konradtberg han säkert gnor.
 Björns Pers Sanda Små April 1920
 Konradtberg

16

FISKARVISA.

Jag sjunger en visa på fiskarevis
 Om fisken vi fiskar å handelspris
 Å när jag i nota står på en drill
 Så släpper la karinga i om till
 Refr.: Hallika - ha - ha - ha
 hallika hallijeg.

2

På havet det vatta förgår sig vår fi
 Från tidigt på morgnen de å te stå i
 Fast stormen han rasar, ja allri mej ger,
 Men karinga ligger där hemma i ber.
 Refr.: Hallika - etc.

3

Men her som en knogar i storm eller blek,
 Så far' n för besväret la kappat en kopsk.
 För trawlara lägges där må sina don

4
A chavar var fesh uti svensken nation.

Repr.: Hallika - etc.

4

Nä, för va' då ornat må feskarens tid,
Dä' varden som harrskeps däd, taarna a' nio.
Säg, mins du Hadrina, när sitta gick de
A' adertonhundra a' nittio tre.

Repr.: Hallika - etc.

5

Vi rökte segarur för e krona stöck,
A' smällkörtten gick, när vi fesk våra röck,
A' orgel vi köpte och spelte sporall.
Sä skära di bokta sig ne denna Halli.

Repr.: Hallika - etc.

6

A sjötaste länsmän han va vāran gäst
Sä snart som vi hadde en herremansfäst,
A' karinga gick där och stöta i hatt
A' sidenaböer som fräste va' att...

Repr.: Hallika - etc.

7

75
Ja ari ja glömmen den tyflica ti.

A' tänka på länsmän ja ej läker bli:

Ut af hjärten ungdomar på slugans gott
A' mina di bägge a' hanseres tollr.

Repr.: Hallika - etc.

Björstavs i sanda den 30 April 1890
LH H. Arak. H. H. H. H.

7 Den hustru vill jag ha.

En kvinna utav medel sort.

Ej allt för lång, ej allt för kort;

Ej allt för gammal ej för ung

Ej allt för lätt ej allt för tung

Ej allt för rik ej allt för arm

Ej allt för kall ej allt för varm

Ej allt för djär, ej allt för skygg.

Ej för nervös ej allt för frugg.

Ej allt för smal ej allt för fjock

Ej hård, men ej för mjuk ändå,

Ej allt för klok, ej allt för dum;

Ej allt för högljud ej allt för stum

En hustru vilken mig som man
I sena åldern älska kan;
Ej en som blott för gods och gull
Mig älskar, och för namnets skull,
Men som blott för hvad äron önskar må
Städs min vilja älskar på
Som styras kan förutom guld,
I rikthus, hällare och fjök
Som lagur god och djärlig mat
Och håller "utihelge" sitt fat,
Är tacksam för det hemhonsfätt
Och ej på nöjen tänker blott;
Som renlighet är och snusk en fäl
Och ej blott för hängförfärd och präl,
Som ej blir butter eller för,
Om någonting i lag är,
Men glad som himlens klara dag
Har med småsönders fördrag
Och delar gott såväl som gott,
Såll jag då när sådan kärlek jag fått.

härde Wimborg Björstavs Sönder.
Sen 17 juni 1930

18. Särde prästgård.

Spökgrätt mäntjuskimmer flödar ner från
silvermolnets bård.

Allting roer! Stjärnor lindra! Allt är
hyst i enlig gård.

Blott det gamla huset följer sagan om en
tid som var...

Medan kalla nordostvinden ernat träden
vägen har.

Undanömmad, i grävit, blekhet, slumrande
loaf, åter man grä

Per jag Särde öde prästgård, som ett
helgat minne stå.

Mot dess friska rutor faller månens
strimma blek och matt.

Men
Med där inne finnes ingen i den långa
vinternatt

Finnes ingen - ingen brava sprakar på den trälta
hård.

Inga milda röster från hemmets rika
sagovärld.

Ingen trött i lärnstolen sitter, ingen tröst
i livets strid.

Spökgriatt mäntjusskimmer silar in salens
lysta frid.

Port de Hallats, våra kära, bort, långt
bort till ljusets hem.

Sorgset ringde tempelklockor. Marmorn
restes över dem.

Hemmets ängel lyfte vingen, frigjord själ
mot fjärran drag.

O den tysta, öde salen med en such
färväl hon tog.

Spökgriatt, ödsligt mäntjusskimmer sänkes
över öde gård.

Älmar susa, grannar viska, friden hägnen snövit värld.

Öde står hon, tysta skuggan, slumrande i dödslös ro.

Stäckt är tarmans sken, därinne märkt som Lades skugggoss

Emil Dehumiére.

Bjestsås i Sönderby 1900

Harald Winberg

19

Visan för dagen. 1901

(Hed. Sjutton år hon jag varit...)

Femti år tror jag visst att han är!

Men han bär sina år med beske!

Och han är värdan älskade kung,

Ja han älskas av gammal och ung. Fallatala.

Aldrig blev han dock kung i det land

Där för tio år ländes en brand,

Som förpassade Oskar med hast

Upp Norges kust utan nå'n rast. Fallatala.

Denna gången då hördes Hedin

Skrika på utan självaste kin:

Upp allt Sverrige, tag Norge igen.

Fritjof Nansen är inte min vän. Fallatala.

Men kung Oskar var gammal och vis.

Och han sade: Nej, bort med allt ris

Låt dem ta sig en annan lång kung,

Kronan blir honom säkert rätt kung. Fallatala.

Så tider Haakon till Norge, och där
 Han se in dess Norges krona ju får.
 Men kung Eustaf ej kättsade på.
 Men så där han det stundom ju går. Fattallata etc.

Ty vi hört, hur ett rykte det går
 Att konung Eustaf fredspriset får
 Baggarna vill försonas och ge
 Vad de kunna, och detta är de. Fattallata etc.

Ja, så undliga saker kan ske.
 Roosevelt fick ju priset han me
 Men, att Eustaf han skulle det få. Fattallata etc.
 Ingen hade väl närmast där på.

Norge det är ett rätt konstigt land
 Men vi fatta dess utsträckt hand.
 Och vi sjunga så glattigt: Tjohoj
 Skål på dig bagge, skål uppå dig.

1890

Björstare i Sanda den 17. Aug/1930

Karolinska

På speljakten Mattilda.

Vären kommer! Ja, ju gör han så - san
 Stockholms segelsällskap riggar på - san
 Lind och vågar sjunga,
 Ja kterna de gunga.

Oskarsflaggan svajar gästbå - san

Lördagstivallen, innan roten iflyr - san
 Lussas seglen och esbadern styrs - san
 Ufat vågar skilda.

Edvard med Mattilda.

Satte kurs på Korsö ifyr - san

Edvard är kapten och mänstorsän - san
 Håller pråktigt bord för sina män - san
 Vin som heter duga
 Sjön må gerne suga

Magen han ta skodan här igen - san.

Casper har ombord sin styrmansroll - san
 Fast han endast ser på nära håll - san

Skärval'n väl kan tänner

Det var kan, ga vänner

Som vann priset uti Per Brinkoll-san.

Vägen plöjer han och slår sin drill-san

Eols vän och Musernas därtill-san

Jag hårt folk bedyra

När han slår sin lyra.

Får han vinet och väder som han vill-san

Klingom, gubbar, för skatilda glatt-san

Ma' hon lycka ha båd dag och natt-san

Vänder ha som teka

Det hon sjelf vill peka

Liksom kung Jordon konung Västskall-san

Här vi ligga lugt och godt på svaj-san

Fråkastera nio vid Landharns kaj-san

Och att det bedyra.

Är det rektifyra

Skrev jag visan kung Jordon kaj-san

Björns i Sunds den 17 aug 1930

Hälsing

21

Katekesen för flickor.

Eders små älskliga flickor ägnar denna lilla handling i den livva kärlekens religion, fastän vi veta att vi aldrig hoppas över skaklorna, utan ständigt håller er i blick och Herrans förmaning, men det ockstakt kan det nog ej skada att studera denna lilla bok, och giver Gud en Åminnelse att den har eders uppväcker handlingarna från sin kärlek som främjar både ert kroppars tillväxt och ert själens fröjd, nu och alltid

I de lilla i världens vida

Och bygg dig vid hoar flickor siela

Du väcker först ej någon smärta

Blott kärlek-fröjd i ert hjärta.

Forsta budet.

Du skall inga andra älskare hava före mig!

Hvad är det

Du skall älska och vandra och stunda din fästman och geva blott honom ditt hjärta, och dina kyssar men tillväl visa hjärtans dagsländor ett smälende som gör dem galna i kärlek.

Bland hundra tusen vänner

Som tygas utaf ditt behag
 En enda blott ditt värde kanner
 Och denna enda det är jag.
 Som mot ditt frehet ejuder krig
 Och må det hjerta slufet warda
 Men öppna det likväl för mig.

Andra budet

Du skall älska din fästman högre än ditt eget liv.
 Hvad är det.

Du skall älska icke missbruka värdet av dina behag
 men ej använda smink eller kappellen, så att din
 fästman finner dig lika älskvärd vid en överraskning
 som på kalas.

Du skapad är att våra hästar röra
 Att älska och att älskad bli
 Ett enda fel kan uttöja ditt sällhet stora
 Och detta är ett uselt liv

Tredje Budet

Tänk på att du helgar nylodagen.

Hvar är det

Du skall städse dyrka kärlekens Gud men ej med
 affenspromenader utan i god tid gå i säng och låta

Honom blott skåpa över dig i dina drömmar
 Smuggficka flygsamt mellan laken
 obed dina blottade behag
 Knytt till din mössa under haken
 Och kring din sänggardinen drag
 Låt hjärtat smekande sig lyfta
 I bön till den dig skapat ~~och~~ dig
 Låt drömmen dina ögon sluta
 Och dröm om kärlek och om mig
Fjerde budet

Du skall hedra din fader och din moder så
 så det du må bli fruktansam och längtad på jorden
 att du sätter din jungfruliga tillit till honom och
 förtröstan på honom, som din beskyddare
Hvad är det.

Du skall älska och värda din fästman så att sätter
 din jungfruliga tillit till honom och förtröstan på
 honom som din vän och beskyddare.

Som värdad mor som älskad maka
 Så får du hennes sällhet i maka
 Och lika älskad bli tillbaka
 Av barn som likna dig.

Femte budet

Du skall icke war grym
Hvad är det

Du skall älska din fästman och pröva honom dock ej för länge
 När en älskling om och här
 Från boja kväder
 Och hans öga vittne får
 Att hans hjärta tider
 Lyd din kärsta öm och god
 Ömma för hans smärta
 Pressa icke får av blod
 Från hans ömma hjärta.

Sjette budet.

Du skall icke vara svag.

Hvad är det.

Du skall älska ~~den fästman~~ och värdera din fästman så
 att du inget ögonblick glömmet honom varigenom han
 kommer i olycka.

Da en yngling utan dygd
 Djärva anslag våga
 Och har ögon utan blygd
 Av begärda låga
 Lyd din kärsta lyf den makt

Himlens dygder skänkar
 Lät en bli en dygt för att
 Sjunga mot hans bliskar.

Sjunde budet.

Du skall ej vara hjärtas milt

Hvad är det.

Du skall ej vara girig i dina kärleksvärre eller ho dig
 vara rik på kärlek därför att du bärar mångens
 hjärtan ty du behöver fröligen en man i sänder

Laga ej försät att hjärtan knipa
 Ty anita noglet knippa bli
 Sök ej att uti luffen gripa
 Vårt vingtest djur som far förbi
 En konst med vilken hjärta vinnes
 Igenom sinnets blida drag
 Alla den forenas och aldrig finnes
 Med styrkan utars elitt behag.

Atttonde budet

Du skall icke bära falsk vittnesbörd mot din nästa

Hvad är det

Du skall älska din gosse och förtrosta på hans heder
 så att du visar hur här han är framför någon annan

och ej gå i smyg och sucka över dina kärleksplågor
ty den som vel nitton är ständigt älskar i smyg för
till nitthio gråta i ensamhet

Lärf ^{den} kometen hänska Gränna
Sjundom ~~hall~~ och sjundom ~~harm~~
Kan säga föga hännan
Danning bor ej i din famn
Du som har ett ädelt hjärta
Dandt blott för kärleken
Shall ej evigt välja den
Tionde budet

Du skall ej hava tyst till din nästan plågor
Hvad är det

Du skall älska och föga dina käraste medan du
prövar honom, ty flickor som hånar sin älskandes
plågor, hånar sig själv och får endast i andan om
nyta kärlekens lyuva öfakt.

Kan du ej älsklingens bröst ej kela
Som sårats är av kärleken
Kan du hans hjärta icke dela
Så försök då första den
Att denna usla kärleksdricka

Dig vintern ej i världens sabb
Du skapades nog i öfverflöd
Oftlikna farisäus skall

Tionde budet

Du skall ej begära din nästa, ej heller hans hjärta ej
heller hans plågor ej heller hans suckan ej heller hånar
ej heller något vad honom tillhör

Björkhus Gården den 31 Augusti 1730

22. Visan för dagen. ^{N:o 2.}

Handl. W. W. W. W.

(Väst. 4. nu är det vinter...)
Ja, tank charri längfat
Och tank hur vi längfat
Ja, tank så vi väntat
På is och snö
Och nu, när det snöar
På städer och äar
Och aldrig mer toar
Så kan man dö.
Ja aldrig sått nöjda
Vi äro mer föjda
Oft sjunga och fröjda
I drömmens lanel.
Ja, usch så man fryser
Och du så man nyser
Och hostar och ryser
Och när som en hund
Nå sommaren var härlig
Och solen var ärlig,
Och flickor var kärlig
I sommarlind
Ty härligt att glömma
Det är ju och drömma
När tankarna strömma
I drömmens lanel.
Björkhus i Sankta som ovan

23. Andrée-männens hemkomst.

I

1. Man hörde som barn, när höningen kom,
Vad de äldre vid lampans Adade om
- några meningar, halotydiga korta...
Det var om en lek, en ballong, som fört
På resa till polen, sällsamt stört.
- Så kom det: Andrée är borta.

2. Det var ju en annan, en stoltare lek
än förr. "Kapten Hattaras' resa" blev bläck
Mot drömmen om "Örnens" öden.
Han lekte på isflack, djärvt och kavat
Som vi, som en starkare, större hamrat.
- Och vad visste väl pojkar om öden?

3. Man satte på luren en mässing nätt.
Med bilden av äventyrsdrömmens idol
Den tappades snart och glömde.
Som de äldre glömde på människorvis
Det ödet, som flytt i polarnattens is
Under norrskenstågar gömde.

II

1. Längst norra kusten stavar "Svensterund."
Mot stickande storm, och kring bränning och grund
Sjunga korthavets sorgemässa
Högt ljuder den träva Nordlands trompet.
På mossan lyfter den fängstman som vet
Att löge för bragden sin hjässa.

2. Så fladdrar den flagga de välgade förr
I Garans minut - när till hemmets dörr
Tre tyta hjältar vi bära.
På hyllningen ge de ett enda svar
Det är kistornas blå och gula fanfar:
Vår ära är Sverges ära.

3. Att lyckas - vad är det mot modet, som gick
På hopplös marsch med leende bläck
Och ödet i lugna händer?
- De visste väl nog - Vem vet hur det härens
Att flytta på människohovetandets gränis
Några grader mot ohända länder?

4. De stagna bäras i sorgelag.

Värmlandsflickan

Något upp i Värmland bor en fager tjäna.
 Se milst och skön som himlens aftonstjärna
 Så skön och fager, som månens dager,
 Så röd som vattmon lyser hennes kind.

2.

Den vackra mön har 90 tusen dalar ~~sine~~
 Som utgör 15 tusen i Riksdaler.
 En vacker summa och dito gumma.
 Det är att kugga för.

3.

Och friare från alla håll och kantar
 De springa om chisarandra som drabanter
 Och blott med smärta och med ett hjärta
 De måste knoga på var sin chorg

4.

Till sist en herreman kom med i svepen
 Som även var en spekulant på speken
 För björnar sina han led stor pina
 Han färdte då att fylla deras gap.

5.

Men kuggad blev han uti den förmodan
 För flickan sade: jag vill ej ha så sådan
 Och med den smalek försvann hans kärlek
 Den fina herren han tog sin hatt och gick

6.

Men gubben fyllte om den herren fina
 Men så near ej förhållandet med Lina.
 Hon sade: pappo, och lät mig klappa
 Den vännen, som mitt hjärta förer till.

7.

För flickan har en annan i sitt sinne
 Som hon har lovat ständigt ha i minne
 Och det var chängen som hon på ängen
 För sju år sedan första kyssen gaf.

8.

Jätta är han hjärt hos henne ^{glader} ~~klappa~~
 Och alltid varit så förnöjet och glader
 Och därför trogen allt jämt vid pappan.
 Men allramäst emot sin krogna förvar.

9.

Nu är hon gift för åtta dagar sedan
 Och bröllopp stod både i my och nedan

Och jag fick även en släng av stöven.

Nu vet ni hur detta tillgätt har. *Bohuslän i Sanda Öra 1842-50*
(K. Thunberg till Lund 1842)

25) Till Färrnant—

(Svensk)

in

Pusslursta sängare i haimbyggdis zon!
Mang tack för sallåsten i Sandels kanon
u hälsning från gummä u di sum ja fick.
De spåns sum från hjärta i hjärta de gick.

Åre

Ja blai täta laisi ja ställt till bi swär
så där matte lanä stunkhatt, sum du så'r
u där till en frack när du shudde ja stå
u möt mi bi läge ja inte kom mä.

he

För mi hand du gummä "den gröne" ha tat
ja tychar um grönt ja tychar um blot
de betymrar mi läta va färg rochen jär
när stjär gult graut ei den rochen lär.

Yrån

Dän matte allt vare go roan mä din prast
sum så hund fa lane hans frack hatt u rest

De var va ja tänkte u suchde framt:

Stachel's jorsten ifall de på hans luft de var framt!

fun

Mens där kläre mä stunkhatt så fick han väl nuck
ör histlasku lait upp en gammal passuch
Mens där gick mä frack fick han lait ei var säng
um en ingen hund kiffa - han fick il ga i säng

se

Ja där - um ja bär en gang hund kum' at
nuck shudde ja gi di din "varma mat"
för där kunde to ja blait stait ei n' hant
av värmen på kinn säide av den ottant.

zjan

De jär ja ~~x~~ värmen vör livar av konst där första
när i brer, sum i grife, man nög gult han fa.
da blair man int hante u vass eller kunn
men hålla u runta sum fannorast lait brunn.

ak

Varä hitslu oimfule de jär inte bra.
de laihar vör inte, um där vitt sum ja!
Ja ser bär gomoluhait bahun var rad
bi hörvar int brillar därför jär ja glaci.

Och jag fick ännu en lång av sterven
 Och vet ni hur det gick till?
 Nödvärde i Söndagen 17 Dec 1930
 när Åkeri- och Skogsskolan i Söndagsmark.

Närkatten de varit ja just inga av vikt
 ni tycks sum var dag var den andre lilla
 sum namni var de ainde sum oft böites um-
 dar de aine för svart har ett arme till hum.

Folk hälsar må bilar varandre ihät
 u ingen jär säker bi krossväg u skäl
 revolverar u skälmar var dag bures in
 läinkuograr u måntholvar plänbok bläir stinn

U prästar predikar mot allihop
 um Gud bär vill härsä daires löne rop
 så bläir de väl böttar må allt någon gang
 fast färdlen ti dess much chan söiner uss lang

Kan hände att nå eller offtholgon dag
 att helgon kan humme här merat ett slag
 u kugg de ond andar rissutäut ic kasueken
 u inte lätt ga för n de länkt upp hjässucken

Färl lica på toppet um än de sörens armt
 för vädre jär ännu rätt gult u varmt.
 "Indian-sunnan" har vår väivissten dag
 u rägn' har de må gäst ett lätta slag

Men sunnan han baddar nå snart si gräs
 för lövi har läng sen gynt ofallä ev
 han kan knappast hinne u släuta sitt lufs
 inen sårklomman grynna u spira upp.

Påsktilljor allpride har stärrax blod
 u Callar di vävar en langar rad:
 Ja plippit dum av näktä iher sen.
 nå jär di allt kange sum vachert löv.

U prerar di skofar var dag nå ti jäul
 de bräskes i bollar jäult fastit offärken chraul
 de gynnes i täida för di skall hinne må
 dräg ti si all penningar folk bärer stå

Ja här hund ja sitä u räimä ti jäul
 u vänta på sängan sum själve kung Saud

"Bland skogens stammar ensam gå."
Han talade till henne s.d.

2) "Mitt vackra barn, hvad heter du?"

Säg mig ditt ljuva namn.

Och sätt dig vid min sida nu

I skogens blomsterfamn!

Vi vilja språkas vid en spund

Förtroligt här i enslig lund."

3) "Mitt namn är Elin... Men jag får

Ej längre dröja här,

Fy dagens sol snart nedan går

Och jag skall plocha tår.

I korgen, som jag har, åt mor

Hon väntande i hyddan tar."

4) "Ach, Elin, ingen gläcka söt och skön

Som dig jag sett.

Kom vila i mitt öppna sköt."

Jag beder blott om ett.

Sitt mig en enda liten kyss.

Var icke rädd att någon kyss.

X

5

Nej, nej, jag lovat har vid Gud.

Oft ingen kyss ge bort.

För ^{en dag} jag skall stå brud.

Och det blir inom kort.

Och då skall Sustas hovar den

Från barndomen har är min vän

6. Hvad du är barnlig, blyg och from

Som sådant pjölla har

Din Sustas vet ju ej derom

Ej heller någon ann.

Du skall få pinningar, se, här.

Låt mig nu få vad jag begär.

7

O nej, o nej, jag är ej ofal.

För pinningar ^{och} guld

De hjälpa ej för samvetsqual

För spe och evig skuld i

Ett fredat bröst är mera värdt

Här jag i kakekron tårt.

- 8) "Bedraga vill jag icke dig-
 Bo vad jag säger nu
 Till stoffet skall du följa mig
 Och bliwa där min fru.
 Och perlor, silver skall du få
 Långt mera än du kan förstå."
- 9) "Hjör mig mig lochar ingen ting
 Och silver nog jag har.
 Ty vet att en förlovningsring
 Jag fick sen några dar.
 Och Gustav som jag älskat ömt,
 Och den har jag vel hjärtat gömt."
- 10) "Hör Elin - Gustav fattig är
 Ett torp jag honom skänkt
 Men heligt inför Gud jag svär
 Du har min ära krängt
 Och torpet tager jag ej en
 Ser sen i sorgen med din vän."
- 11) "Sör, som ni vill! Jag lever säll"

Om än bland snö och is;
 I öde marker i ett fjäll
 Jag elda skall min spis;
 Blott jag vid Gustav sida får
 Framleva mina levnadsår

- 12) "Ej hjälper smickes eller hot-
 Men vet i alla fall
 Att om det också sker med knut
 En kyss jag taga skall
 Och till mitt hjärta trycka dig
 Förän du slipper ifrån mig."

- 13) "Jo, pyttar!" med en sidoblick.
 Saw Elin skälmstekt till svar
 Och hastade sin korg och gick
 Med spödet herren kvar
 Och suckade: "En man är den
 Som gärbas kvinnotroheten."

Bopside i Sanda den 22 Dec 1930

J. H. Karstedt Winkberg

Men på resan till den stora dal
 Genom livets fräga mörka dal
 Vilde skaparn ställa ett os göra sälla
 Gladjen i en frogen makt val.

10

Snälla Lisa när han skapat dig
 Tänkte han ställt rätt i nåd på mig
 Kom att jag mig geiv Och min hustru bliva
 Så blir det så gult på livets stig.

11

En varmer stuga skall vi ha
 Leva men varann i frid och ro
 Lära barnen våra Guds dygder lära
 Det skall bli så roligt må du tro.

12

Sist vi följas åt till himmelen
 Raka far och mor på syftligen
 Bliva åter unga: börja åter sjunga.
 Om den evigt froga kärleken. Slut

Bokide den 28 Dec 1930
 Harald Winberg

28

Veckning mellan herr och fru.

- 1) Fru: Vi äro två vänner av hjerta och själ.
 Herr: Från morgon till kväll är det fröjd och gäla.
- 2) Fru: Jag minskar mig aldrig, min kind är så röd.
 Herr: Hon målar sig röd, för att göra sig söt.
- 3) Fru: Och för mina former beaktat hjerta det står.
 Herr: Från Väddfabrikens sin stoppning hon får.
- 4) Fru: Min systers i Ulrickhamns är en modist.
 Herr: Nej, hon går på gatan och sopar ^(med) kist.
- 5) Fru: Min bröder kan målar med konst och smak.
 Herr: Han färgar blott plank och så stryker han tak.
- 6) Fru: Min moder har många affärer uppstodt.
 Herr: Ja hon säljer blommor och grönt i en port.
- 7) Fru: Min farbror kan ha en rän präktig sinor.
 Herr: Han rämar som hjuren och vindaagd han gör.
- 8) Fru: Jag spejer så lätt uti dansen må du tro.
 Herr: Hon dansar precis som en stelbenker ko.
- 9) Fru: Och hjolar det har jag som dagar i år.
 Herr: Den som hon utförde från stampen i går.
- 10) Fru: Jag ärde tolv tusen av riksdagsman Bol.
 Herr: Och nej är du skyldig för sex halvvar öl.
- Bokide som förut.

H. Winberg

29. Ung Erik och Skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin, på skogens ödestig
 Han sade: vill du bliva mig, så skall jag älska dig
 Som make uti nöd och lust, alltintill livets sista pust.

2. Skön Karin rodnade och tog och svarade: Våtan
 Jag älskar dig doftvett du nog, så ömt som älskar Hax
 Men om du skulle senka mig, den högste guden tönar dig.

3. För skola tjernor falla ner som perlor till vår jord
 En jag dig när sin överger. Gud hör min and.
 Han straffar mig till evig tid, om jag ej trofast blivder vid.

4. Så talte Erik ömt och slöt skön Karin i sin famn.
 Och från dess rosentäppar föt en kyss så lång och varm
 Ja sälla voro begge två, till Gulen skulle bröllop stå.

5. Nog blev hon något merca tunga då allt hon modern sagt
 Och denna med ett öm och ömt sitt bifall därtill lagt.

6. Samt även den nägra väningens och husfästets är stor på
 En Eriks famn sig Karin slöt och från mat chyllan toppi på ^{på} ^{hög}
 Brände kyssen hot och pöken i galen val hundrad slag
 I hjertas slag för varje ringat slag hon tog.

7. Att Erik ej skogen var slöt visste Karin väl!
 Och därför alla säkra där med livad ^{hög} fjäll och fjäll!
 Hon snällt öppnar rock till vänstol gick för allt sitt gulten thä i skid.

8. När veckans dagar voro slut och söndagsroten sken
 Fög hon så glädjefullt till till täppans älskan
 Hon blommar plockade i hast och band en fläng och blomskattens

9. Med denna på sin Psalmbok gick hon sedan till Sids hus
 Och säkert var ett Erik fick den innan solens gus
 Hann sjunka i barm bergen när ja han fick hans ände mer.

10. Så flydde månader och dagar som smöran bort sin nos
 Och hösten kom och Karin var ej mer den enda ros.
 Som blommade i sundens snår så yppig som en blomst var.

11. En söndag var den komma fjället i ljuset drömmar sänkt
 Och speglade sig i den elv, som som för bi dess fjell
 Hon satt där in, de modern kom, half rind från Karins helgdom.

12. Min dotter, sade modern ömt jag säger till dig kär
 Ung Erik han nu dig förgiftat han har en annan kär
 Det lyske första gång i dag att det är sant för säkra jag

13. Med härad blek och blekoad kind steg Karin hastigt upp.
Och såg sig om. Du kalla vind, du sode skys mitt löpp.
Och med ett språng stön Karin lög i skida elven kalla väg.
14. Om trene vecker Erik för till kyrkan med sin brud
Och inviol altareunden soor vid alla världens Sval
Oftt henne uti lust och nöd med trohet älska till sin död.
15. Ur templet bröllopskaran skred med fröjdefull musik
Oftt efter ortens bruk och sed man mötte der ett lek.
Vid kyrkogårdens gröna port, det bars till gravens stikaort
16. "Hvem är den döde, som man här?" usg Erik sporde nu
Du räbert henne minas än skön Karin är det ju
Sön dödén i förkristen famn" Sa svarade en gammal man
17. Hemsk såsom dödén till oft se och mörk som stjärlos natt
Med dystkra ögon stirrade. Hög Erik upp ett skrott
Sa med ^{hem} ~~från~~ ulvers heta skrän han lopp från ~~bröllops-~~
sharan thun
18. Nu irrar han väl natt och dag med vanvett bygdens thing
Med dystka reidna anletsdragres fred på jordens ring

Här får i sina levnadsdar för fälskthetens kärleks smurit kar

19. Men uti gravan slita sköt skön Karin njuter ro och
Sover der en sömn så söt i gravens stilla bo.
Och det går många omsint nu ett färar gylta belemnar stö.
Beförde i Sanda Nigut affren 1958
J. H. Karale¹⁹ Hiltberg. H. 11000

30.

Pustors Dotter i Taubenthem.
(ursprungligen i "Jorden manland" på ett stort skildring)

- I. I kyrkohirdens trädgård vid Taubenthem, går ett av
de nattliga spöken. Det pustar så ängsligt vid
lovvadens fot. Det raslar och prasslar och spjerner
imot, likt de van som gripes av höken.

II

Vid grodddamen smyger om natten ett blott, som
sorgeligt glimmar och skiner. Det har ingen värt,
därken rot eller hägn. En vänsin fallar der dagg eller
regn, blott vinden der klagande sinner.

III

Son Pustors dotter i Taubenthem, stod ännu i efter
som en blomma, och mentes var flicka och wacker

Hon var, en mängd utaf friare dit alla dar,
Till henne i Prestgården komma.

IV.

"Rosetta!" Isad moderns lät friarne gå, "hvar med att ge
Lorgen åt alla, långt bättre än lotten som dig är
bestärd. Dig tror jag den ståtliga ridlare vård, som
bönder och gods kan befalla.

V.

Der lortas ^{kom} ~~vara~~ backen på kullen ett stoff, det öppnas över
byn uti - dalen; Det grälar så präktigt med ridelen
och smut, och speglar är förskern likt stål, är dess
bak, och glänsande silver partalen.

VI.

Der levde en herre i rus och i dess, som Faltkens kin.
saga de gamla. Åt slottet säg jungfrun beständigt
på sned, beständigt slog hjertat när ungehossen red
i lyrande sustning att jaga.

VII.

På silfverlent papper till henne han skrev, omsluddt med
gyllene hanker, han sårade infattadt i perlor och guld.
Sin bild uti hjertform så mycket och huld. Derjemte
en ring med dimanter.

"Jag önskade gerna med dig ett par ord, I hemlig
förbroligt språka. Jag väntar på höra mitt lide
av dig. Kom, Gräkta dig inte förta dig åt mig.
Kom! lät mig i affen dig räka!"

IX.

Jaffon vid midnatt hörs vaktens räng. I vefäherne
medan om kagen. Där näthergatskanen de lochar sin
brud. Med härtkens ömma förrollande ljud.
Kom, lät mig ej bliva bedragen.

X.

Han kom i sin yringa slängkappa svept. Han kom
i den mörkaste stunden. Han smög sig omgjord,
med vapen och spjut. Så lyst som en häder, så
lyst smög han ut. Och gav några smutor åt stunden

XI.

När vaktelen slog sina knäppande slag. I vefäherne
medan om kagen. Och näthergatskanen framlochar sin
brud. Med härtkens ömma förrollande ljud.
Kom Ghespar - Han blev ej bedragen.

XII.

Han visste att vägen med sockfulla ord. Till ord
och hjerta sig leta. Den alshande alltid så lathagen

De har visst att med sina omma begär.
Den kvinnliga svagheten reda.

XIII.

Han var henne brohet så heligt och dygt; Han
visste så listigt sig skicka. ~~En~~ huru hon skeddle, och
huru han frann. Blv hon översaskad och äfve svor
han. Det skall icke ängra dig flicka.

IXV

De gingo till lövsalen dygert och dygt, och blommor
när stänglar omfäddad. Den slog hennes hjerta, der
glödde dess mun, der blef hennes oskuld i frestelsens
skund. Så grymt och så mestigt befläckad.

XV

På snart som ärtstänglarna rundt deromkring. De
vissnade blommorna strödde. Där glädjen hos flickan
försvunnen sin hos. Likt snö, så förbleknade kinderna,
sör. Svagt blicker i ögonen glödde.

XVI.

När rågen begynte för sommarens fläkt. I
gulnade vägar sig höva, och hörsbären röt nade både
till höst. Så svalde hos flickan dess blommande bröst,
och tröjorna blevo för snäva.

När har gick fram över ängar så sakt. Så
underligt slickan sig hände. Hon visste hur illa det var
honne ställt. Vår hörsbrinden far över lundar och fält
Hon dolde ej mer sitt elände.

XVIII

Dess fader, en hård, obevaklig man, skrek högt till
den arma Rosetta: "Föraktliga flicka! Vad har
du nu gjort. Fort fly från min åsyn: olyckliga, fort
och skaffe försvarn till rätta!"

IXX

Han smorde dess ynga hår om sin hand, så grymt var
hans fäderne vålele. Han slog henne huden. Så visst
så skön. Den blödde, der svadock
den svalde.

XX

Han drev henne ut i den kolsvarta natt. Där
kring henne stormarna hjuta; Hon kläckar de förrige
klipporna opp, att fröst för sitt
lidande njuta.

XXI

O, v. mig, att du mig till moles har gjort
Förän du mig gjorde till maka; Se här! och se här

ne min grysliga lott. Den lön som jag får för
mitt mestliga brott. Och såg vilken skär mig tillbaka

xxii

Hon kastar sig snuffthande intill hans bröst. Hon
ligger, hon ber och hon gråter. Den nära och fjärran mig
förbättra igen. Det är du densamme som oss nöte mig
den. Ja' gif mig min ära nu åter -

XXIII

Näraktiga ~~Älska~~ ^{Älska}, så menke jag ej. Hvar kan jag till
hustru dig taga? Jag drar på min hårpnost av
afdeligt blod, och blott för din like han nu vara god.
Min ätt skulle skämmas och ohäga.

18815

Likväl skall jag göra, för mig vadt jag kan. Min
jungfru det skall du få bli; Sen har jag en
jägare vacker och ung, Han vinner ditt hjerta, det
kostar min peng, Och spelet vi vilar driva.

 ΔXL

Barbar. (Sot Rosetta). du nedriga lov. Hårdt nog
forde ingen dig dömman. Som ju jag varit en sliff
adeliga blod. Men minns det den stunden då du hade
mod. Din ätt för din låga ätt glömma.

~~XXVI~~

Da hände, da ridning, hur roligt det är, För sinola om
ära och lycka; För då på din skambiga leonad efterluf
och rasande diggenom rinnningar skjut
och se'n må dig fjerlarna styckas."

XXVIII

Men nytt färfärligt, men sarsade sig. Sen
sprang hem försvärat tillbaka. Bland kornen och
kilar med blodande hål förskräkt och förvissad till sinne och
själ. Den skärmen och i danset straka.

XXVIII

Harsthan nu, varsthan o Garmhärte, Gud Vårthän
nu på jorden sig vända? Fortsatt, förbiutad till
heder och loff, Hon till den olyckliga Brädgården
lopp. Att göra på livet en ända.

1881

En gråtande gosse, den framfödde der. Skol vilde
outrägeligt smärta. Sh. såg den rött öfverfärgade
mål. Den var ur det yviga köret en mål. Och
stuck i den nyföddes hjerta.

XXX

Forst när hon fulländadt sitt blodiga mod. Och
då hennes sans äkrvände, Hon ^{mycket} ~~roste~~ ^{av} Gasa för

sammets ljud: "Vad gjorde jag nu? O min kusse och
Sud! Hon ropade och vred sina händer."

XXXI

Hon upprevar med blottiga fingrar en grav, Vål
dammen inunder en backe. Der ligger, Sud, min
olyckliga son. Der ligger för alltid från jemmar och från
från stegat mig korparna kacka

XXXII

Och detta är blott som, sorgligt och hemskt.
Nåd grodddammen skiner och glänser. Det har ingen
väst, varken röt eller hägn. Ej närsin faller där dagg
eller regn. Allt blott för Rosetta den Guldna. Slut

Bokviden i Sunda, Nyaårsdagen 1901.

J. H. Haraldsen int. cr.

31

ELVBORGSSVISAN

1. Den blomsterprydda gondolen gled
Uföver Elvsborgsfästning ned.
Det var så hemskt i den mörka natt
En flicka skön vid rodet ratt.
2. Bring pannan bar hon en lagerkrans.

Besprydd med stjernornas milda glans.
Hon sjöng om vännen så färd och kär
Som uppå Elvsborg fängslad är.

3. Och Herman hörde den stämman klar
Som genom järnstagna fönstret far.
Halla han ropade min sängarvän.
Nog känner jag din röst igen.
4. Jag haver mördat ett barn för dig
Du kunde väl ha förlåtit mig.
Men kärleken den är lika stor
För fången som på Elvsborg bor.
5. Men stormen ryfde och åska gör
Och böljorna emot Elvsborg slår
Det blottar till och fången såg
Sin sängarvän i böljan låg.
6. "Att sitta inspärrad i en tur"
Så klagas fången, "jag arma djur."
Min Sigrids osten jag dela må.
Min grav skall bliva i böljan lå.

7. En skall jag såsom en väpnad gå
 I bland de vilda skären grå,
 Min Sigrid uti ett annat land
 Jag frycha skall din trogna ^{hand} hand.

8. Och fänger uppå Elvborgs rutt.
 Till dess han rynde depprån en natt.
 Och störta sig uti bölgen blå.
 För att sin Sigrid återfå

9. Och många gång uppå Elvborgs rutt
 Man haver hört den stämman ren
 Och denna röst man hämt igen
 Ty det var fängens sängervän. Slut

Bokvidde i Sunda den 3 Jan 1991

Harald Linberg

32. Korpralen Pö Rekrutererisen

1. Vensker! Höger! Fukt och fä!
 Säkra steg i fage!
 Hängs ej så med armen, då
 Och drag in din mage.

Vensker! Höger som en pult. Särskildalen i Sunda
 Hållt för husen kakar halt! Vilka brölloparen.
 2.

Kastar! Jag skall eder slå! Både blå och gröna!
 Se på den? Hur kan du stå! En äggstikt höna
 Kronkrokt och kajast och jag. Ha blott skam av eder.
 I får ingen röst i dag. Ingen på min trodes.
 3.

Framåt rätta er! Kål gult. Fänges i derborsta!
 Fram med bröstet länge drut, Skruvdu upp du kortad
 Jag blir galen, om i ej, seig att seka sluter
 Den, som rör en lem på sej! Pryglas på minuten
 4.

"Groining" Vensker om i ett! Se blott på de djuren
 Ligger på plattbänk natt. Ut! bondnaturen?
 Ökna drammot och rytt. Yrkrygg mot och tungal
 Är det vensker det, vel chup, och du tjusens engel!
 5.

Kastar! jag skall säga er. Allt i ären där.
 En ut jorden blängas ner. En ut himlen hover.
 Ryskhamsgårskans varsa smut. Ring er rygg skottila
 Allt mitt fatamod är stot. Halt! - På skott vila
 Bokvidde som ornan
 Harald Linberg

23. Hjalmar och Hulda.

1

På blomsterklädd hulle sitta Hjalmar och Hval, om
förfäta bragder en gång. Och liljornas katter och
rosornas blad, mig bugade djupt ned hans ränna.
Och ofogtarna sutta så kyssa i träden, och
gyllene ären på gungande säden, Du nickade
bifall och värmsindens fläkt, öfver hans panna
hans strögiska dräkt.....

2.

Och hela naturen förnyad och skön, och mild i
dess festliga skrud, ett myllrätt blomkrans och
vår mantel grön. Nu lög som en väntande brud
Och glädjens och kärans och kärlekens minne. De höll sitt
fjerrglans för ynglingens sinne. Och hoppet medvingat
av guldflättad glans. Ljukt ljöd honom ryktets
avanskliga krans.

3.

Da malkades Hvalda och drömmen försvann. För
ynglingens biserande syn. Han såg solas i honne, såg
rodnar som brunn. Dikt purpurn på snörisa hyr.
Han kyssade en tår från dess skatande öga. Han fänkte

23

på världen och skiderna föga, lycksalig han sjönk
i den tillbedas form och ofömla bort ära och
rykte och namn.

4.

"Du älskar mig Hulda. Och Guden mig bär,
bland rosor på daggperlors stig. Du älskar mig Hulda
och sällheten är, ej mera en främling för mig. By
lednadens förhet och saknadens smärta. Du finna
ej vägen mer till mitt hjerta, By nu är naturen o
fläcka med dig. En paradisk-trädgård, ett Eden
för mig.

5.

Men sviker du mig, si da stöcknar min sol. Då brister
av ängst mitt bröst. Då finnes på jorden ej en pol
och till pol. Ej någon som skänker mig tröst. Då
vår mig nu Hulda med himmel som hör dig. Att aldrig
mig ofömla vart ödet än för mig. Att vara mig
mig trogen i liv och i död. Att älska din Hjalmar i
lust och i nöd."

6

"Min Hjalmar" såd Hulda med sör melodi och tillstöt.
hans mun med en kyss. Hur ofta jag socht dig, jag någon skall
(46)

84
Dessamma jag var digge myr. Du svar jag ännu
vid en himmel som här mig, ett aldrig dig ofömma
vart ödet än för dig. Ett blott för min Hjalmar
jag blir mig till brud och söker jag eder så
straffe mig Gud.

7

Och sjunken var solen och fullmånen tog. Så
mötet mot vårt älskande par. Kring kullen en
dimstöja aftonen drog. Och ändå så rullade
kvar. Dock märkte till olika trydalar de andade. Men
svura än högt att bli trogna varandra. Och
Hulda hon lovade möta sin vän. Vid nästa dags
skymning på kullen igen.

8.

Så levede de lyckliga Hjalmar en tid. Och
sommaren flydde sin ros. Med sommarin och
flydde den gyllene frid. Lik dalens förvissnade ros
ty nu utbrast krigets förödande låga. Från
sörjande män märkte Hjalmar nu låga. I
kärnad. Och Hulda med kärlekens glöd. Hon
svor honom troget i berg och i däl.

9.

85
Ett år var han borta och fridens öd. Nu vänta i
rikt på nytt. Sket var nu det gramma det blodiga
Och sorgen i glädje förbyt. Med ax och med frukten
sögs farden sig i myrta. I skynlade Hjalmar
sig hem för att frykta. Sin sängande brud till
ett profeta bröst. Ett byta dess rannad i sällhet
och fröst.

10.

Helt nära hans hem kom den äldre Sven, En
granne och kryckt hans hand. Välkommen bebjertade
yngling igen. Från striden i främmande land
"Tack Sven" sade Hjalmar. "Men hur mår min flicka?
Jag ilar till henne och snart skall hon blaska med
himmelst högtjusa ^{ögon} på mig. Du hindrar
mig Sven, jag begriper ej dig

11.

Men Sven tog i beklad och rymt hans häst
tillbaka den ryste ett skoj. "Jag fruktar du blir
ingen välkommen gäst. Här stannade Hjalmar och
sag, "Beomanna dig Hjalmar." sa den Sven. "Du ska
höra en keding, som hela din glädje skall föra
till så ett skön Hulda, förskräcklige Gud. Helag är
den stolte Sebastians brud."

"O. himmel! Gussgrund!" Röt Hjälmar och slog för-
tvistad stålhandsharne högt. Men endast ^{du} väntar
jag fräffar dig nog! — Och dörr för den ådriiges rop.
I sporrsträck han red till den stolösa thydola. Der
fönster voro med kransar besmyckda. Och kaket gae
genijud av ~~gläde~~ gästernas sång, och harpor och bögars
klang på en gång.

13.

Här intredde Hjälmar i krigarens skrud. Och harporna
fystna med hast. Förgrämmaad han gae mot dess
stolösa brud, och griper i brudkransen fast. Han sluter
den mitt ur de mörkbruna håren. Då blek såsom hon
läge hon redan på bänka. Satt Kulda mot dödsbräck
i bänande bunn. För bänande älskarens hämnande arm.

14.

Men brudgummen höjde mot Hjälmar sitt svärd
Ung Hjälmar han höjde och sitt. Då ropet han: Värk!
att då är du värd. Mitt svärd biter bättre än ditt. Som
ljön de kämpade nu mot varandra. En strid
här går livett av hämd stred den andra. Som eld
lykt ägonens gristrande par. Men segern var viss
och oavgjord var.

Så stötte ung Hjälmar sin kunga med makt. (Intredde)
motsänderens bröst. Men denne ätt honom ser dödsäret
bragt, och blek och med rosslande bröst. Sjönk Hjälmar
nu med vid förräderskans kida. Som icke upphörde att
gråta och skrika. Då hon på den döende älskningen såg
Så skön som en avhuggen jernstam låg.

16

"Com mig! Com mig!" Men Hjälmar jag soch. Honsösk
och händerna vred. Ett svär är lätt. Men det är ingen
lek. Ett bryta så stolöst sin ed. — Och samvetskvel
lägrade sig kring dess hjerta. Och innan tre dagar hon
dog utav smärta. Vist sedan av Hjälmar och gödödlit
då. Ett brudpar i graven de bliva ändå.

17

Var gång säger sagan när midnatten kom, sin
stjärnstädd storstige späckt. Kring jorden och skift
den med vingarnes par. Där Kulda i sitörvit dräkt
Kring fullen där ofta med Hjälmar hon ruffit. Just
då hon gjort edon som stolöst där bruffit. Gata ruckar
och plagar så ångslig och blek. Com mig! Com mig
Men Hjälmar jag soch.

Böfide i Branda den 7/10 1991

Harald K. K. K.

Samrat Vals.

1

Kom sköna flicka valsa med mig
 Valsa med mig i;
 Trohet skall du finna hos mig
 Pinner hos mig i;

2

Medt uti dansen gif mig en kyss.
 Gif mig en kyss i;
 O vilken sällhet gav du mig nys.
 Gav du mig nys i;

3.

Du ger blotten, men jag ger så två
 Jag ger så två i;
 Så hör du ~~den~~ dansen alltså gå
 Alltså gå i;

Botvide i Södra den 7 januari 1931
 Håkan Eriksson.

Krögarens Fiol

En krögare i Lybeck, han hade en fiol.
 Hoshonon ser var jag. Och spelte ifjor.
 i; Men mitt under valsen i; -----
 Så bröt jag av ----- Fiolkalsen.

Och krögaren blev vreden. Han slog i sin drick.
 A vill du inte lagen. Så skall du få pisk.
 i; Och jag måste lova i; Att jag skulle ta han
 Och sedan så fick jag. Båda botan å lagen.

Så tog jag ett vestrå. Och täljde en bit
 A tälse, å tälde. Till dess han gick dit.
 i; Den jekla biten i; Den fördomda biten
 I bland var han för stor. Å bland för liten

Botvide i Södra den 7 jan 1931

Håkan Eriksson

En präste gnattal över en tjuvkonst.
 Anders Persson det var en flitig man
 Ty när andra sov, då vakade han.
 Men när de vaknade
 Så hade han det så räknade.

90
Listet Bo Jag. etc.

1 Litet bo jag sätta vill. Sänd med trädgård's fjärra till
Lifon äker till att gräva. Vill jag uppå landet hava
Huset utan wank och brist. Fyra rum och försäkrast

2. Ladugården lagom stor. Allra fär och fyra chor.
Gris i skinn häst i stället. Liden kvarn vid vattenfallet
Och nyl bryggan invid strand. Lifon lät att ro icke land

3 Sådant bo jag sätta vill. Bums, när hassan räcker till
Men hon skall väl hassan äta. Svad särr skall lyftan
Kanske sätter hon uti. Något utvändigt köttst.
*Bohede sjö Sunda den 8 Jan (1931)
Sunda W. m. b. g.*

37. Sjung, Sjung! (av K. Topelius)

1 Sjung, sjung Ljusande väg! visorna dina utljag.
Sjung, sjung fågel i skog! Drillarne kan jag nog.

2 Sjung, sjung Blomster i vind! secka sen aldrig mera!
Sjung sjung mitt hjertade! Klaga ej mera nu. slut

Sunda som orsan.
W. W. W.

91
En Lifens Visa

1
Tryggare kan ingen vara
Än de kvinns som äro bara
Gud dem ville hava så 'na
För tog Eva — klädde på 'na

2
Så länge kvinnan lekte
Långt i eskuld mannen smekte
Och ej någon ägde kläder,
Bar hon eskulden med heder

3
Men med synden skrumpan följde
Jenskrufen redden följde.
Sedan linnets spets garnerat,
Det vill säga "perforerat"

4
Så gjorde vristen lächer
Och korsetten reäcken smäcker
Och Kalsonger nita, skära
Skulle mannen mores lärre.

PE

Har vi se på kvinnan. Fagra,
 Tjocka, "Lagom" eller magra,
 Uti kläder, som ska' dolja,
 Som en nympf doljs av en bölja

6.

Är vi män på hemlighetens
 Ganska lysfna, som i recken
 Kännen gärna vilja spana
 Efter det de tro sig ana.

7.

Men går kvinnan splittra naken
 Det förändrar chela saken,
 Ser man genast "all't sammant",
 Måndre het man bliver - Amen

Mattjärdsblottkharaldskinnberg den 29-2-1907.

39

En nöjd själs visa.

Jag har tänkt helt under givet, även då jag försökt svatt
 Att den bästa konst i livet är att vara nöjd med allt
 Många giriga personer önska mer i portemonnän
 Om jag finge två millioner är jag ganska nöjd med en.

Se mig ej, vad jag behöver och jag miske lyckans nåd
 Tänker jag: Det går väl över, kommer dag, så kommer rådet
 Vilja motu min himmel skrymma, hoppas jag. Han blir väl gäst
 Ofta bjödt jag sorgen rymma endast med en nyssa smas

3

Slädjen stundom har semester men rätt ofta jag eförman,
 Bäst det märknade i vester lyske sol i öske fram
 Det är ej en enda givet glädjar jämt på värdjalandet
 Ständig rolighet i livet blev ständigt friskhet

4.

Ej jag har vad andra haver fått ur visdoms foliant
 Han mitt Fader var "jag ska va redde jag mig rätt galant
 Knappt mig har förunnat bita i geografi'n och så;
 Jag är nöjd att spanna hita till min egen lilla vasa

5.

Ej ett högre träl begär jag, vad ett ringe fides jag bäst
 Får en duklig bondeträng är jag, än jag är en dålig präst
 Får än en mansell med väita jag en pigga äkta ut.
 Hållre än en möjlig fästa ättar jag en spiken i selt.

6

Blomman är så nöjd att dofta, blott för andra särens fröjd
 Fågeln, i sitt träl så fröjd, nöjd med ett litet st
 som mig glädd så ofta, med ett litet horn är nöjd

94
Myran i sitt kall så tögen, nöjer med ett litet strå
För en männ'ska hela skogen, är hon icke nöjet ändt.
(Sustans)

Skallgärds i Ålskog Påskdagen 1931

Haraldsberg

40

Robert och Rosa eller Klarelvens blomster.

(Hälsö) (Fjölhne och Kuller)

- 1) I Vermeland vid Klarelvens böljor så blå,
bland bäckar och skeniga snår,
der lågo två hyddor med palmblad upprä
och sist sitt grönade hår.

Den mörkblåa elven så härlig att skåda,
hon försade fram mellan hyddorna båda,
som, fjärran från stadens bedörande larm
sig vilade lugnt vid dess svalkande barm

- 2) I vardera hyddan der spirade upp
en helning, som lifskräfter bar.

De helningar voro familjernas hopp

För kommande älderdomsdar.

Föräldrarne skulle de stötlja och bära
då lifstidens affon för dörren stod nära,
samt troget förfölja den tunga minnet.

95
som iskallt förkunnade besnadsens slut.

- 3) Den trydda, som öskar om Klaralven låg
hon kryskt en gosse så häck.

I motsatta tryddan en flicka man såg
så yster och strålände färb.

Naturbarnen voro som smultronen lila
och upprä förhöllande skönhet hölt ripu
På hundens milt omhelt man ej kunnat se
Av väsen, så vana och sköna som de.

- 4) Om våren, när solen sin vaknande brud
de glödande kyssarne gav,
med påföljel att bruden sin vinstiga skrid
blev tvungen att lägga utav;

då synkes de tvienne, med hopp som ga zellen,
Förflytta sig muntert på stupande fjellen
och leka på svindlande bergshöjstens topp.

der elven inunder frambugtar sitt lopp

- 5) De voro med vänskapens profasta band
förenade lyckliga två;

och derföre synkes de hand uti hand,
på barndomens skåtoagar gå.

Blev vägen för förtig så bar han sin kärna

att öppna för fall och förintelse värna,
som lerande följa i orskuldens spår,
med avsikt att bortjaga glädjen, som står.

6.) Så väckte de upp under kraftens egid,
likt blomstren i prunkande skrud,
och tunno snart ungdomens kärsliga tid,
då sucken för fränsadens ljud.

Är smär ur kogret små eldpyrdar skjuter,
strax hänskan av kärlekens myskärer en njuter;
och sällhetens engel, så mild och så öm,
fram vävar i lyckliga aningars dröm.

7.) Snart utbyttes vänstapens skilla behag
mot rusande kärlekens glöd.

Han knäfall för henne i skogen en dag,
så eldlig och purpurande röd,
och frågade sakt med bävande hjerta:
"Min vän! vill du dela min glädje och smärta
och bliwa för livet min tillbedda brud,
så väl inför världen, som inför vår Gud?"

8.) Så darrande lyft hörde ungdomen uppi
den kurtige ynglingens tal,
nedsänkande rodnande ögonen blå;

som lyfte likt himmels sal.

"Min Robert," så vark den vän sälla tjärna
"det vill jag av hela mitt hjerta säga.
Jag blir med din sida i lust och i nöd,
i glädje och smärta, i liv och i död."

9.) "Min älskade Rosa, min endaste bröst,
du gör mig av hjertat förmöjd!"
utropade Robert med jublande röst,
berusad av stormande förgöjd.

Så tog han i famnen sin Rosa så djupa
~~beaktat~~ nu seende livet i lysande dager,
bestrålat av kärlekens ledstjärna klar,
som givde de sina ett mäktigt förvar.

10.) Ett följde en tid för värt älskande par
av nöjen och njutningar full.

Så tjusande var de sorgfria da'r,
omväfda av kärlekens gyll.

Var dag ute i skogen, bland grönskandade träna,
han kustrade kärlek med Rosa, den vana;
och foglarnes glada, bevingade kör
instämde i kuffret med kärlig Gåvor.

11.) Han ödet, som styr med sin mäktiga hand.

vert kring inom världsalldets spår,
bestämmer och ordnar så jemhårt ibland
för marionetternas char.

Ej någon kan ödets utstakningar tyda
och när det befaller får manushan tyda.

Hat det icke stödigast kan spjerna emot.

det upprorcker omöjligt allt med dess not.

12.) Vår Robert kan egde ej gods eller guld,

knäppt jorden kan sjela odlat opp.

Hans egendom det var hans fästerns skul.

en lifja, myss sprungen ur knapp.

Och för att ej nöden så tungt skulle trycka,

beslutade Robert att söka sin lycka,

tungt fjerran från hembygdens fattiga bygd,

i rödern, der palmer utbreda sitt skugg.

13.) När Rosa fick höra sin Roberts beslut,

hon honom besvar med all magt,

att bli på den jord, som han allut fört

i hembygdens kärliga kraft,

att vid hennes sida i skogarnes lunder

framleva i salighet kärlekens stunder,

i skrande människans magiska glans,

bemantlade skönt utas sällhetens frans.

14.) Men Robert stod fast vid beslutet han gjort
och stadfäste detta en dag,

samt gjorde sig redo att lämna sin ort,

så rik uppå kolske behag.

Väl spänder det smärtsamt att skya sin kosa

till avlägret land ifrån älsklingen Rosa;

men hvar blev han hemma, så vare han såld

ut i hvarskunde rikedomens tryckande väld.

15.) Så tog han och lode till upslappande bröst

den lifja, han värdad så väl,

och sade med avskedets darrande röst:

"Fag bjuder dig härmed farväl!"

Fag reser nu bort, men om Herren tillåter,

så ser du om kenne äls somrar mig åter

med rikedom, ramlad bland annan nation,

tungt borta från Sverige i horrida zon."

16.) "Farväl, du min enda och älskade vän,

Sud leds dig uppå din strät,

så att du får återse Sverige igen!"

Framstammade Rosa i gråt

Men Robert han bortflyrte lärarnas floden.

och ilade modigt mot skommande ölen.

Från skogar och fjellar och Klarälvens väg
och luddrika fästmon, så sorgsen i tåg.

17.) Vår Rosa stod kvar, till dess kugghjulet röd
åpurrade himmelns pell,
och hastade magiskt sin skimrande glöck
på ångar och skogar och fjell.

Sin skydde hon stegen till konfjäder fjellen
uppsändande brännande löner i kvällen
för Robert, som nu hade blitit de bane,
som honom förent med hans fädernesland.

18.) För Rosa blev tiden nu dyster och lång
och tustlig som höstnatten mörk.

Hon gladdes ej längre av foglarnes sång,
Från kypen av surande björk.

Hon fjäskes ej mera av skogen och bergen
Söm pryddes så skönt av den grönskande färgen
vars yppiga, präktiska, doftande dräkt
gav träcken ett uttryck så rosenbläckt.

19.) Två somrar förgingo, Från kopska karg,
en sjöman då drabbat det bud,
att Robert i Indien funnit sin grav.

och nu vare hemma hos Encl.

Förkrossad av jobspostens ishalla prora
stod dödsblek med skälsande toppar vår Rosa
allt under det barnen sig höjde helt kall
och ögonen fylles av tårarnes svart.

20.) Sin skydde hon stegen till bergens fjell
där Robert och hon lekt i fjord,
och uppsökte toppens högst liggande håll,
der elven går under så strid.

Här ropade hon: "Robert till mig kommer berusen
att ge mig sitt bröllop hos eviga Sunden,
der bröllopsrabben ^{skinner} i präktfull arur
och fullständigt byta blivits matsur!"

21.) Så hastade hon sig ofrån fjelltoppen ner
i Klarälvens böljor så blå,
som drog sitt rytt, allt mer och allt mer
mot djupet, ofrån elvens nivå.

Snart elven som åter som fört ut att släppte,
när vågornas dyningar gnistrande stänkta
sitt silver på lindar och hängbjörkar små
som sugande arfigt, vid stränderna stå

Så ändades livet med sorg för det par
som hoppats på gyllene tid
i skydd av sin kärlek som lagade klara
kring sprickande sällhet och frid.

Men ödet det dödande hoppet med gläsen
det lade det älskande paret i graven
som salunda här uppe jorden ej fann
den framtidens lycka, som hägrade gravn.

Stallgårds i Ålskog den 6/4 april 1991

Harald Winberg

4.1) Damen Som Smugglade Pansch Under Turnyrn.

(Hilf till följande förmåga i Födernes landet.)

En Stockholmsdam bort till Ryssland för härom dagen
här i det landet hon var »nyssligt» beslagen, —
fäst som vi vet — det att fäst som alltid pålar vara
att alla kvinnor till Ryssland helst önska fara.

2.

Hon mycket hade att ordna om och bestyra
förrän hon resfärdig blev, det vill jag betyga; —
men se'n hon fränstod sig de andra beslagen
så stack hon sig fäst som pålar i turnyrn.

3.

Om Frihets saga hon såhust hade fått röna
den goda satsen: »Det starka värdet är den sköna»
Hon tänkte därför i Ryssland ha sig en nubbe
av panschen, — men deruti hon gjorde en gubbe.

4

»Jy thure» behåll »hon var så här ni hört maken?
En fullen skrost gör beslag på »saken» på »boken»
Här hjälpte inte ett dugg att »uppskudning» vara,
hon inför Pontus Patapus bums ställs att svära.

5

Och nu turnyrn sågt ut och in på man vringde
och fram att halft dussin pänch i »rappet» man dängde
Men vederbörande som hon tänkte att pänra
de satte genast var fäst dem uti turnyrn.

6

Smålla damer, såg härav varning en smula
släng duns i »skräp» turnyrn, den gräsligt fela;
ty om ni tåks av stika moder er vilka,
så går det säkert på »ändalykten» er illa.

Stallgårds i Ålskog den 6/4 april 1991

Harald Winberg

42.

Unga flicka, i din vär.

1. Unga flicka, i din vär bind dig myrtenkransen.
Dansa medan du det får. Snart är du ur dansen.
2. Innan morgonen sin hos smygga sig behagen,
Där en annan yngre ros tränger dig ur dagen.
3. Spegla dig, så länge än spegeln dig berömmar,
Denna oförskämda seer nog en dag du glömmar.
4. Medan du omkring dig ser ynglingar i långa
Flickor, sjung ned ditt klaver, skämta vid din låga
5. Snart en herre äkters av en slav der smitar
Barnet gråter, waggan går, och klaveret reilar
6. Lek med diktens dömmar än och dess blommor ^{locka} ~~locka~~
Lek med själva kärleken såsom med en ~~flicka~~
7. Snart med en förvirrad barm såsom ^{du} du vaknar
Värnar till besvär och charm och dess krona saknar
8. Rosorna i Thyrons bädd taggar ha, som sticka.
Väre dock att, förä och hädd gröna bort som flicka.
9. Medan twet blommor än, var minnet värderat.
Dina femton är igen för du aldrig mera.

Skallgårds- och Skogsen 1999/

Harald Linberg.

43.

Den resande skomakaren.

I Småland i en undansjönder är fallera.
Jag föddes femtonhundranittitwa fallera.
Skomakare, som späder min chan var, fallera
Jag skulle bli det jag med tiden jag, fallera...
2

Sen fick jag fänder, hår och lärde gå, fallera
Fart jag mig ofta ^{hög} ~~hög~~ båd gul och blå, fallera.
Sen sattes jag i vardagssholan in, fallera
Der fick jag också släppa till mitt skinn, fallera, etc.
3

Der fick jag veta att vår jord är rund, fallera
Att femton marker går uppå ett pund, fallera
Att konung Fjölner ~~sköta~~ ^{sköta} i ett har, fallera
Att kores det var Karl XII:s far, fallera, etc.
4

Jag lärde och jag plugga som en häst, fallera
Och mor min broder minst jag skull bli präst, fallera
Men av den västen inga byxor blev, fallera
Till annat man i ödets bok mig skrev, fallera.
5

Nu med min knölpack vandrar jag omkring. Fallera
 Jag vandrar skall skring keta jordens ring, Fallera
 I stona har jag varit må ni tro. Fallera
 Men der man stot så fastligt lite skor. Fallera etc.

3

Jag icke länge blev bland detta pack. Fallera
 Jag derför sade, tag din säng och gack, Fallera
 Till Stockholm kom jag efter stort besvär, Fallera
 Och därför i sen mig åter här, Fallera etc.

skall gäldas i Helsingborgs apotek 1738.

Barald Stenbock

Sammanfallna
 (en ung ryttares besök i en bondgård)

Der stod en ryttare vid vä gränd? :

"Ja öppna gränd och be i ga'in

Jag tror att det är fästmannen min";

Sade bondens hustru.

2.

"Hvar skall den ryttaren sitta då? :

Uppå en stol bredvid vårt bord,

Der sitter han som på hängstol"

Sade bondens hustru.

3.

"Hvar skall den ryttaren äta då? :

"Ja äggemat på silversfat,
 En spisa de i kungens sal."

Sade bondens hustru.

4.

"Hvar skall jag självar äta då? :

"Ja ruffen silt och surer skål
 Det passar för en bond så snål."

Sade bondens hustru.

5.

"Hvar skall den ryttaren ligga då? :

"Uti min säng uppå min arm,

Och leka med mig tills jag blir varm."

Sade bondens hustru.

6.

"Hvar skall jag självar ligga då? :

"Uppå vår lön bredvid vår so,

Der sover du i godan ro";

Sade bondens hustru.

7.

"Men tänk om ruggan biter mig? :

"Då vänta dig om och bit igen,

Och säg att suggan är din vän;

Så de bondens hustru. *Stockholms i stadsborg den 6 sept 1931*

Harold Winkler

45

Ny bevarings-visa

(Bäst: Vi skulle vara hemman och gå oss sedan ut.)

1.

Det var ute Maj månad, då hemmet var blå;

Då vi till heden kommo att kronans kläder få.

Och utanför baracken der fick vi ställas opp,

Och sedan till förädet det gick i fullt galopp.

2.

För att der kläder hämta, som vi då skulle få,

De ropa och de skämba, men det gick bra ändå.

En del var rätt i fyllan så de på ryggen kom

Och andra upp på näsan, de gjorde då helt om.

3.

Men och vi kommo lyxigt tillbaka till vår plats,

Vi lade våra kläder till maskin med med hast.

Då hörs serganten ropa uppställning på två led.

Vi börjades att ordnas, fast det gick rätt på sned.

4/6

Och när vi blev i ordning som gick så ganska bra

Så skulle vi till slätten och spara i bultstren ha.

Vi började att stoppa så fort vi kommo fram

Ny, och, vi skulle sedan ha oss en liten dröm.

5

Ja super gick vi många, det kan vi lita på

Och der fanns knapt en enda som syntes mycket ga

Men veckan gick så hastigt och pengarne tog slut

Och sedan var det många som rucka för en sup.

6

Och sedan ha vi väntat så sugna på en sup.

Men på midsommardagen då gick vi slut till slut

Att denne smaka busstigt, det må vi lita på.

Men det är lite skojigt att i arresten bo.

7

Ja vi ha snart här varit i femti långa dar

Men än så finns det många som har arresten kvar.

Ja jag vet flera stycken som gå med surer min

Och näste övningsvecka så äker de real. in.

8

Exercat har jag inte, Rikt sturing dagen lång,

Men som militärarbetare jag knogat många gång

I dammarna och diken där går vi många gå.
Och resten av året där gå de höga på.

9.

Och till varannan frukost det säll och ärker är
Med smör och mjölk desslikes och det, det bästa är
Och likaså till middag man skär och ärker går,
När kan det aldrig glömma på många, många år.

10

Om dagarna här hörs ett tryggt svärjande,
Kommandor och eder "Uck" sådant härjande
Och när det kommanderas "Sis" och "afda" stå still
Och sak man står i ryggen liksom en myrkt säll.

11

När ändtligt afton randas och flöden slagit sig
Den gröt vi gå att spisa kan konket kallas sig.
Och sedan flöden nio när fästs ljuder då.
Då gå vi arna slavar till sångs och vila gå.

12.

Och ser i Sömnens armar den tanken är vi klar
Och man den frihet äger som förr i världen var
Och jag som många annan på frihet väntar blott
När länge går man vänta på dagarna gå i smält.

En bok oss givits alla som kallas instruktion.
I henne får man läsa om tjänst och permission
Och frugmans skyldigheter hon och oss läsa vill
Och allt bör vi oss läsa precis och utfyll.

14

Ja vi har jag berättat i några spridda drag
Vårt krigarliv på skeden, dess möda och beslag.
Hon som vi alla tänka det blir väl slut en gång
Då går vi hem till "fjellan" och sjunga glatt och sång.

Hälsnings i öfverhögens öfverhög

Hälsnings i öfverhögens öfverhög

16. Rallare-Visa.

En rallare, en rallare, från södra Sverige kom.
När gick till en jungfru, skön Cecilia kott hon.
Hennes tankar var frimodiga, hennes hjärta stolt och
När hon gick föra talas om den raske rallarens namn.

2.

Den rallaren, den rallaren, lovar sin hand en ring,
Tug den, du skön Cecilia, tills dess du bliver min!
Jag vill ge dig mitt hjärta, jag vill ge dig min hand
Om du med mig vill prygla det tjura kärlekens and!

Tro aldrig att jag knyter något kärleksband med dig,
Ty du är blott en rallare, men jag en jungfru fin,
Oftig bort med såma tankar, nej bort med sänt begär
Tro aldrig att jag håller en rallare så kär.

4.

Den rallaren, den rallaren han tog kaskar två:
Han störta från en klippa sig i dagpland i en å.
Där ligger han och drömmar nu allt om den kalla mö.
Han ligger där nedbäddad djupt bland isar, frisk och mör.

5.

När rallaren han reste, blev jungfrun lagd på bär
Se där i unga öflicitor, hur sorgeligt det går.
Försmär upprättligt kärlek för högmöd, bjäfs och häid
Med ungt, förkrossadt hjärta dö bort från denna värld.

Nattgård i Skogsmåssåren 1931

Harald Åberg

Sälla Barndomstid.

1.

Sälla barndomstid! jag dig besvärer.
du har flytt, men kommer aldrig åter.
Sälla tid! då jag så lycklig var
Uti min barndoms glada, flyddes då'r.

2.

Minns du, när som barn så många gånger
Vi lyssnat ha till fågelsharas sänger?
Det var i oskuldens och fridens tid
Uti mitt hjärta bodde lugn och frid.

3.

Jag har drömt om dig så många gånger
Jag har nämnt ditt namn i mina sänger
Hur kan du då för evigt glömma mig?
O, jag kan aldrig, aldrig glömma dig.

4.

När jag vaknar upp ur drömmar åter,
Då är skild från mig, o, hur jag gräter!
Hur kan du gråta, när jag älskar dig?
Du får ej gråta, när du är hos mig.

5.

Min tankes tanke ensam är du vorden
Jag älskar dig som ingen här på jorden
Du är mitt liv, min fröjd och salighet,
Jag älskar dig för tid och salighet.

6.

Nu jag slutar vänligt denna gången.
O, må till hjertat gå den enkla rängen

Jag har uppvisat nu från barn till mö
 Men barndomshärligheten skall aldrig dö. Adjo, Adjo.

Malldjurs i ett hvar stannadag Pösk 1921

Harald Schiberg.

48.

Erik och Sigfrida.

Och, jemt följare på blomsterstigen
 Jag dig som vanligt att möta går,
 Jag går och lyssnar längst ut med vinden
 Men vännens röst jag ej höra här;
 Och skyarne uppå himlen gunga
 Och böljan svallar mot stenig strand.
 Om hopp och kärlek jag tänkt att sjunga
 Men, ack, mitt hjerta det står i brand.

2. vers

Mig felar mycket av skuldens snille
 Att kunna stämma min lita varm.
 Mitt hjerta mycket utsäga ville
 Som blir förborgadt uti min barm;
 Dock fast ej högt jag mig måttlar sveinga
 Att bli dig lika uti behag;
 Jag likväl läker min lita flänga
 I bakt med tanken och hjertats slag

3. vers

Och, förr i tiden det var så roligt,
 Men och, den tiden förfluten är
 När vid din sida jag satt förbåligt
 I blomsterlunden vid insjöns skär.
 Du sade då, att du var den lita
 Som skulle bli min fröst och skär.
 Jag lärde tydligt ditt hjertats vilja:
 Min glädje var ett oändligt hav.

4. vers

Men glädjens dagar de äro korta
 För länge sedan de flytt sin bost.
 Din rena kärlek fann jag var borta
 Du var ej mer min utsatta ros.
 Som varit förskad invid mitt hjerta
 Och även der hade slagit hopp.
 O, vem kan lindra min bitter smärta
 Och skänka frid åt mitt smärtna hopp.

5. vers

Jag har dig älskat med mera värme
 än någon kunga uttala kan,
 Och ännu en gång vill jag mig narma
 Med hopp och kärlek infyll den fann.

Och ingen penne förmår att bekräna
 Den frid och sällhet vi njutit har,
 Kom lät oss lika som förr förenas,
 Låt oss förljuva varandras dar!

B. v.

Ty första kärleken är den bästa
 När den uppsiktig och trogen är;
 Vid ingen annan kan jag mig fästa
 Ty inbill dölsten är du mig här;
 Och därför vill jag ännu begära,
 Att hand och hjerta du giver mig
 Ty du skall blixa min bästa ära,
 Som kan förljuva min levnadstid.

T. v.

Jag kan ej tänka att du vill svika
 Din barndomsvän, som du älsket har,
 Ej efter guldlet och äran spika,
 Ty ^{det} ~~ingen~~ försvinner med tiden dar;
 Men trogen kärlek består i nöden.
 Ty ingen bog kan bryta den,
 Han ej försvinner i själva döden,
 Han sviker icke sin hjertas vän."

S. v.

"Ach, Kära Erik, du har mitt hjerta
 Så svaret klingar från läppen varm
 Och handen även; - Så spriffrän smärta
 Jag vilat vill i din trogna famn
 Jag ville endast din trohet pröva;
 Nu vet jag säkert du älskar mig
 Låt aldrig mera jag vill beröva
 Jag blott vill leva och dö för dig.

S. v.

Ach, mins du Erik i rosentunden.
 När som vi gingo att plöcka bär!
 Du har väl inte glömt bort den spunden
 Just då du sade du är mig här;
 Och sedan dess har du haft mitt hjerta
 I alla skiffen i sorg och nöd.
 Låt oss nu glömma all sorg och smärta
 Nu är du min ulla liv och död."

B. v.

"Hav Ack Sigfrida, nu är jag gläd.
 Nu vet jag säkert du är min brud.
 Och vi skall leva förmöjda dagar
 I fäst och arbet' och haka Gud."

Och, vi skall hava så glädde och trevligt
 Som någon menscha i världen kan.
 Jag tycker nästan det låter gretligt.
 Du är min gumma och jag din man.

119

Höllgårds i Skolehög 6 april 1931

Harald Winberg

Gammal Sjömansvisa.

1. Adjö, farväl för sista gång jag avsked av dig tar
 Du må jag resa bort från dig men du får stanna kvar.
2. Kom och följ mig ned till strand, där står min lilla båt
 Se'n ger jag dig min högra hand och der på skiljs vi åt.
3. Kom och följ mig ned till strand, där skall du skada få
 Lippistan min skall du få se med flagg och rimpel på.
4. Din kind är röd som vallmo-rös, din mun är rochersot
 När gång jag dina blåa ögon ser var blodsdropp i mig rös.
5. Den här lek liknar jag vid snö som faller i april
 När den går bort då vill jag dö och ej mer vara till.
6. Du väjar skippet ifrån land och det vid vägers räng
 Och rodet tager himmel man. Adjö för sista gång.

Höllgårds i Skolehög annandag Påsk 1931

Thor Karl Harald Winberg

1. Motorspelekn.	1. 50	Andree-männens hemkomst	29
4. Titania undergång.	2. 52	Varmlandsflickan	24
7. Anna-Maria och Pelle.	3. 54	J. S. Pärnant.	25
9. Emigrantvisa	4. 59	Elin och Herrmannen	26
11. Flyg, sångens anförande	5. 64	Friarvisa till vackra Lisa	27
13. Mitt hjärtas ideal.	6. 67	Kvadrång mellan Herr och Fru	28
17. Poff och Anna.	7. 68	Unglek och Skön Karin	29
21. När du skall ut och frä.	8. 71	Prosters Dotter i Tantenhem	30
22. Skön Edda.	9. 78	Elosborgsvisa	31
24. Koketten.	10. 80	Korviken på Rönnevis	32
26. Vingåkerroren.	11. 82	Hjalmar och Hulda	33
28. Den 17 April	12. 88	Gammal Vals	34
29. Drömmaren	13. 89	Krägarens Hol	35
29. Den 1 Januari	14. 90	Likt bo jag sällaste	36
30. Parssons släktregister	15. 90	Sjung Sjung,	37
31. Fiskarevisa	16. 91	En lifen Visa	38
35. Den hustru vill jag ha.	17. 92	En möjlig Sjöls Visa	39
37. Sade Prästgjord	18. 94	Robert och Rosa, som Karlens blomma	40
39. Visan för dagarna	19. 102	Damen som smagade pinschander	41
41. På spelstället Kattelå	20. 104	Unga flicka i din vär	42
43. Hakesten för flickor	21. 105	Den resande skomakaren	43
49. Visan för dagarna	22. 106	Gammal folkvisa	44

